СЕРПЕНЬ
1975
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.
№ 16 (962)
Ціна номера 12 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

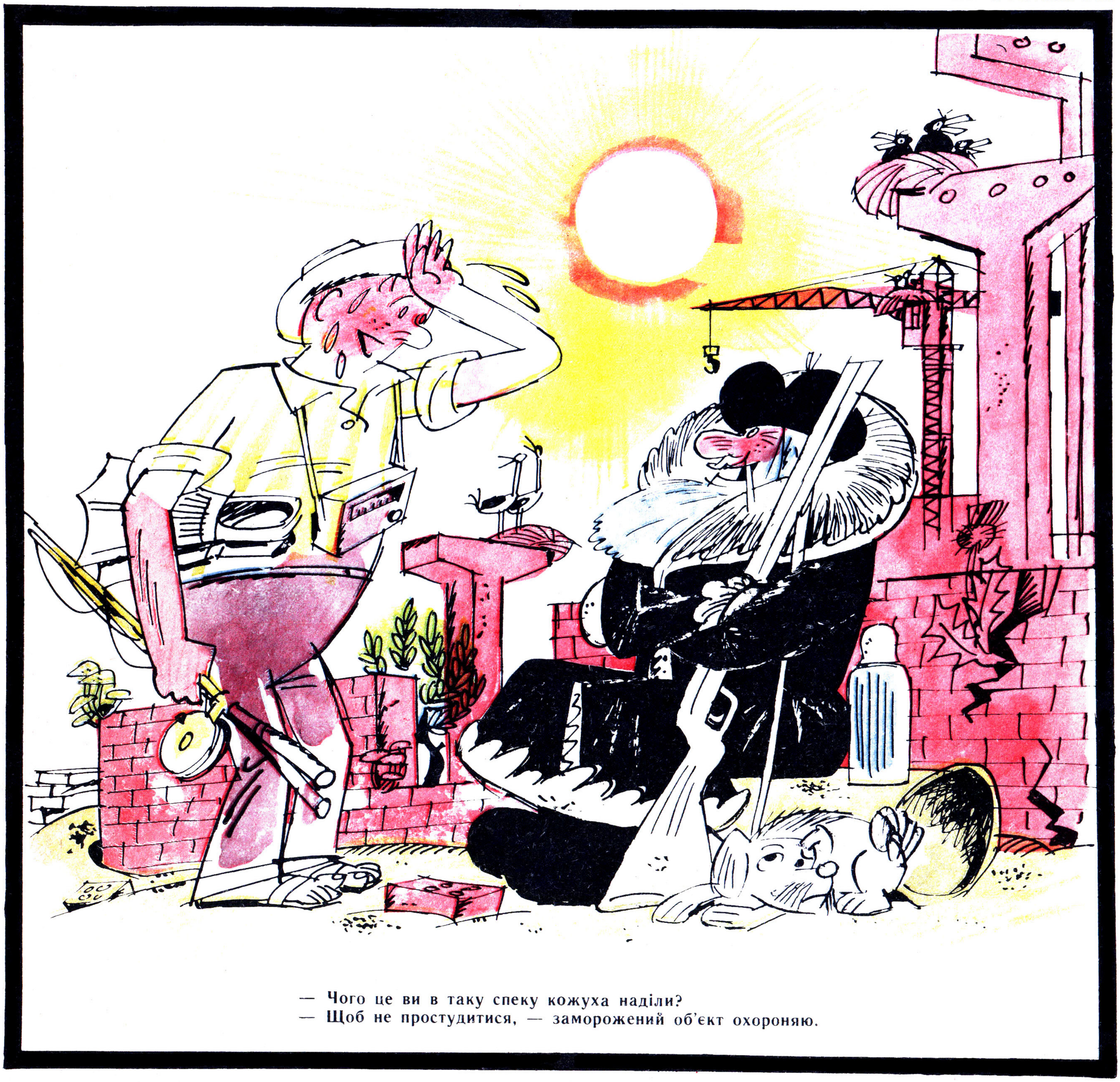

— Чого це ви в таку спеку кожуха наділи?
— Щоб не простудитися, — заморожений об'єкт охороняю.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну й лютий же самогоняра в цієї старої!
— О, тепер зрозуміло, чому коло її хати — кладовище...

Телеграфне агентство Перця

ЗАОЧНИЙ СПЕКТАКЛЬ

Колектив Вінницького драматичного театру успішно застосовує заочне обслуговування сільських глядачів. Оголосивши на 28 червня цього року спектакль у селі Ілляшівці Тростянецького району і заздалегідь розпродавши квитки, трупа на виставу не приїхала. Таким чином глядачам було надано чудову можливість познайомитися з мистецтвом вінничан уявно.

НЕ ЗАМОЧИВШИ НІГ

Чи можна ставок перейти і ніг не замочити? «Можна, — відповів товариш Кролик, який очолює дирекцію шляхових об'єктів Кіровоградського облшляхбуду. — Для цього потрібна лише пара бульдозерів».

А щоб ні в кого не залишилося ніяких сумнівів, він за допомогою тих бульдозерів узяв та й випустив воду із ставка колгоспу імені Ульянова Кіровоградського району. І тепер по його дну можна розгулювати навіть у лакованих штиблетах.

ПОВІТРЯНЕ СПОЛУЧЕННЯ ВІДКРИТО!

ЗАКАРПАТСЬКА область. Це фото, на якому зображено звичайний відрізок дороги між районним центром Великий Березний та селами Бегендяцька Пастіль, Розтоцька Пастіль і Костьова Пастіль — причому в сприятливу для автотранспорту літню пору, — доставлено до штаб-квартири ТАП не зовсім звичним шляхом: за допомогою повітряної кулі. Вона виготовлена з багаторічних обіцянок керівників Великоберезнянського райвиконкому відремонтувати згадану дорогу. Телеграфне агентство Перця гаряче вітає мешканців усіх трьох сіл із відкриттям зручного і надійного повітряного шляху!

perec-ua.
perec-ua.

«СПАДКОЄМЕЦЬ»

— Пишуть баєчки маститі,
Ну, а я що — ликом шитий?—
Так промовивши, Матвій
Авторучку взяв мерщій.
Написав він ряд байок:
«Лис і Гава», «Кіт і Кок»,
«Тріо», «Лебідь, Хек і Щука»,
«Зоотехнік і Гадюка».
І сказав «не ликом шитий»:
— От сатира — так і б'є!
Спи, Крилове, спи, великий —
Спадкоємець в тебе є.

БАБАХНУЛО

В душі — крутій, на вид —
скромняга,
Овдій пробився у завмаги...
Одержав килими завмаг
Й товар на сторону —
бабах!
А тут ревізія —
тарах!
А там міліція —
шарах!
Лиш «ах!»
Устиг сказать завмаг...

Микола ГАЛАБУТСЬКИЙ.
м. Шахтарськ
Донецької області.

ЩОСЬ У ГОРЛІ ДЕРЕНЧИТЬ

Черкаси, можна сказати, стоять біля моря. Опираючись на цей географічний факт, черкащани дійшли такого висновку: «В наших квартирах повинно бути вдосталь води. Як холодної, так і гарячої. Як на першому поверсі, так і на десятому».

Ніби й логічно міркують жителі міста. Але щоб водопровідний кран функціонував нормально, моря замало. Потрібні ще й водозабір та водопровід і належне їх обслуговування.

Водозабір біля Черкас будується. Уже п'ять чи шість років. Колись, може, його і закінчать. А поки що жителі обласного центру вгамовують спрагу, хто як. Одні блукають з відрами по місту, шукаючи колонку з водою. Інші цілодобово чатують біля кранів на кухні, сподіваючись, що десь під ранок забулькає в трубах...

Звідки ж узявся цей дефіцит? Почалося все з будівельників, які в густонаселених районах Черкас проклали труби меншого діаметру, ніж потрібно. Потім до цієї проблеми приклали руку інші установи та організації.

Вже не раз і не два міськвиконком ухвалював рішення перевести підприємства на технічну воду, одначе особливою дієвістю ці рішення не відзначаються.

— Нам вигідно давати питну воду промисловим підприємствам, — не приховують своїх комерційних інтересів у Черкаському водопровідно-каналізаційному господарстві. — Вони нам більше платять...

Зауважимо, що й жителі міста платять за неї немалі гроші (карбованця, а часом два чи й більше з носа на місяць), хоч бачать її, як уже згадувалося, нечасто. А платять стільки тому, що черкаський «Водоканал» разом з ЖЕКами запровадили в місті досить оригінальну бухгалтерію.

Для вимірювання витрат води, як відомо, існують водоміри. Є вони й у «Водоканалі», тільки їм там не довіряють. Справді, навіщо ті водоміри, коли існує інструкція про норми витрачання води на душу населення.

За цією інструкцією і нараховують плату за воду. І непогано виходить (зокрема для «Водоканалу»). Вода капає вряди-годи. Проте «Водоканал» у минулому році виконав свій виробничий план аж на 180 процентів! А з водомірами хіба мали б такий показник?

Глянеш на нього — і відразу хочеться виголосити здравицю на адресу начальника Черкаського водопровідно-каналізаційного господарства т. Мощенка.

Біда тільки, що в горлі деренчить. Бо нічим його промочить...

І. НАУМЕНКО.
м. Черкаси.

ЗА НАРОДНОЮ ПРИКАЗКОЮ

Мал. Й. КОГАНА

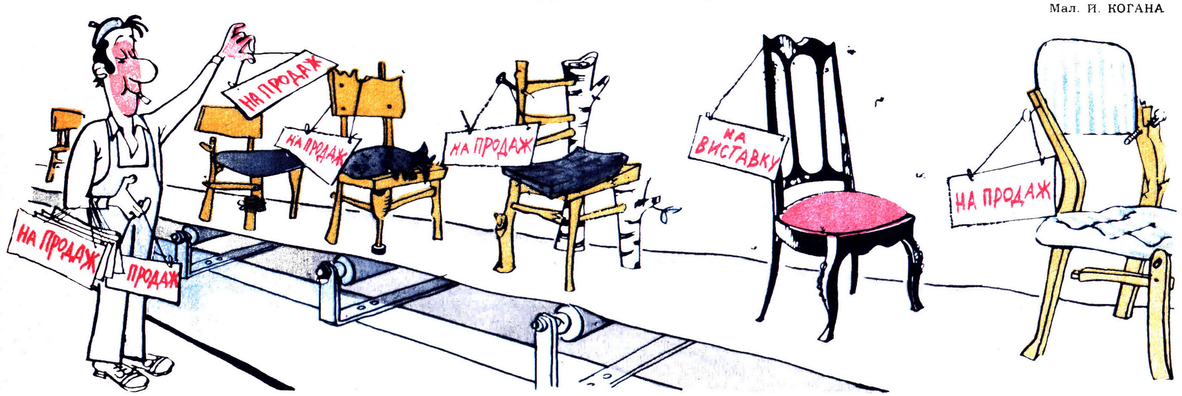

З одного дерева ікона і лопата.

Була весна 1972 року.

У селі Романівці Дзержинського району хлібороби почули новину: Чуднівська пересувна механізована колона № 60 взялася спорудити для їхнього колгоспу імені Богдана Хмельницького велике, місткістю 5000 тонн, гноєсховище. Ще говорили, буцімто начальник ПМК-60 товариш Гівант, погодивши цю справу зі своїми керівниками в тресті «Житомирсільбуд», урочисто пообіцяв завершити роботи наступного року.

* * *

Було літо 1973 року.

ПМК-60 працювала, як мокре горіло. Вже б треба було закінчити будівництво, а під майбутнє гноєсховище тільки ще викопали траншею.

Зазирнули у неї представники колгоспу, а тоді поїхали в Чуднів.

— А де товариш Гівант? — питають з порога. — Він обіцяв нам...

— Хе-хе, — весело засміялися працівники ПМК, — відстаєте, друзі, од життя. У нас номенклатурні зміни. Нема вже Гіванта. Після нього нам у начальники призначили товариша Замашного...

— То де він, товариш Замашний?

— Хе-хе, знову відстаєте, друзі. Після Замашного нам призначили товариша Брагинця.

— Гаразд. Підемо до Брагинця.

— Не спішіть поперед батька в пекло. Брагинця устиг змінити товариш Дунаєвський...

— Нам однаково. Йдемо до Дунаєвського.

— Не підете. Його змінив товариш Лейко...

— О боже!!!

— Не хапайтеся за голову, бо й цього вже нема. Тільки місяць покерував. Замість нього призначили Ніколайчука...

— То де він, Ніколайчук? Чи, може, й тут ми відстали?!

— Поки ні.

...Микола Прокопович Ніколайчук урочисто пообіцяв...

* * *

Була осінь 1974 року.

І знову представники колгоспу імені Богдана Хмельницького прибули в Чуднів.

— Нам би Миколу Прокоповича...

Працівники ПМК-60 весело посміхнулися:

— Знову, друзі, відстали од життя: номенклатурні зміни.

— Хто? — уже не дивуючись, спитали представники.

— Товариш Кийко посів місце Ніколайчука.

Аудієнція з черговим начальником ПМК-60 відбулася.

Іван Купріянович Кийко урочисто пообіцяв...

* * *

Була весна 1975 року.

Рясний дощ стьобав по стояках кран-балки, по сяк-так вмурованих, заіржавілих рейках. Потоки води, облуплюючи на стінах штукатурку, заливали дно недіючого гноєсховища.

І знову колгоспники рушили в дорогу.

— Врешті-решт, чи скоро ми матимемо гноєсховище? Колгосп сплатив вам 132 300 карбованців, а ви тягнете!

— Так там же дрібниці залишились!

— Але без тих «дрібниць» сховище не діє. Воно руйнується, іржавіють механізми кран-балки...

Де товариш Кийко? Він особисто нам обіцяв!

— Хе-хе, — традиційно засміялися працівники ПМК.

— Що, невже знову?..

— Ага. Замість Кийка у нас уже товариш Агафонов.

Олег Юрійович Агафонов урочисто...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор Перця.

Житомирська область.

Читайте!

ГУМОРЕСКА

Зібравши свої нові гуморески та байки, Писаренко подався у редакцію.

— Нові твори, Павле Якимовичу, — сказав редакторові, — Несу до читача. Хай сміється!

— Дай боже! — усміхнувся редактор. — Читайте.

Писаренко артистично викинув уперед руку й почав читати байку про Солов'я. Потім пройшовся по ослах, козлах, вовках, лисицях. Продекламувавши двадцять сьому байку, він важко зітхнув і сноса глянув на редактора.

— Читайте, — заохотив той. — Я слухаю.

Протягом наступних двох годин Писаренко вже неслухняним язиком читав гуморески.

— Читайте, — підбадьорював редактор, — читайте.

— А може, досить?

— Читайте!

Писаренко почав читати ще одну гумореску, але не дочитав і знесилено сповз на підлогу.

— Читайте, — підбадьорив його редактор. — Читайте всі.

— Не можу! — прохрипів Писаренко. — Сил немає.

— То чому ж ви вважаєте, що читач сильніший за вас?..

Віктор СЕМЕНЯКА.

З НАГОДИ ПЕРШОГО 70-РІЧЧЯ ЛЕОНІДА СЕРГІЙОВИЧА ЛЕНЧА

Прийми із української землі,
Наш давній друже, брате-гумористе,
Читацькі привітання — взагалі,
Від мене ж — твого Перця — особисте.

Уклін тобі, хороший друже мій!..
А щоб скептично не подумав часом,
Що це — данина чемності пустій,
То заявляю нині вже, авансом:

Я на столітнім ювілеї — знов
Готов, як це роками вже ведеться,
До тебе щиру шану та любов
Засвідчити
од всього серця
ПЕРЦЯ.

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Дружній шарж Й. ІГІНА.

СВІЖИНА

Коли директор Новобузького комбінату хлібопродуктів В. Г. Ткаченко простував вулицею, перед ним, неначе з-під землі, виріс низенький чоловічок:

— Добридень, Вікторе Григоровичу! — чемно привітався. — Дозвольте красненько подякувати вам.

— За віщо?

— За отакенну свиню, котру допомогли мені відгодувати. Сьогодні, між іншим, її заколов.

— Ви, шановний товаришу, — скривився Віктор Григорович, — помилилися адресою. Я не доглядач свиней з відгодівельного пункту, а директор. Зовсім іншої, до того ж, організації. Тому до вашої льохи аніскільки не причетний.

— І не кажіть! — замахав руками незнайомий.— Нагадати, як саме причетні?

— Як? — заінтриговано спитав Ткаченко.

— Дізнався я, що на вашому комбінаті — хай вас це не образить — погано зберігається хліб. Що час від часу викидаєте за ворота на звалище зерно, яке псується через безгосподарність. Дізнався і аж руками сплеснув од радості. Це ж, подумалося мені, золоте дно! Бо воно, оте проросле насіння злакових культур, як я переконався на власному досвіді по утриманню свійських тварин, — пречудовий відгодівельний напівфабрикат. До того ж, дармовий! Ну, й почав тягати той напівфабрикат, варити з нього кашу і годувати порося. Воно росло, круглішало і зрештою в свиню майже на три центнери викруглилося.

— Он воно що! — промимрив директор.

— Саме за це, дорогий Вікторе Григоровичу, дякую вам... А ще просили подякувати від усього серця троюрідний брат двоюрідної сестри моєї тітки по матері і сусіда Андрій Пилипович. По дві свині відгодовують на ваших хлібах. Один плекає надію придбати за м'ясо і сало «Москвича», а другий — «Жигулі».

— Розпрощаються з цією мрією. Не буде ні «Москвича», ні «Жигулів».

— Чому?

— Ліквідуємо втрати. Жодна зернина не зіпсується. З усією відповідальністю обіцяю...

— Таке скажете! Увесь райцентр знає: і торік, і позаторік обіцяли. А одного дня цього року, як мені достеменно відомо, вивезли на звалище 2800, наступного — 2360 кілограмів зіпсованого зерна. Сталося це задовго до нинішніх жнив. Уявляю, що коїтиметься на комбінаті, коли зерно попливе до нього рікою.

— Закриємо, повторюю, канали втратам! Бувайте!

— Заждіть! Не все ж я вам сказав...

— Мерщій кажіть, бо поспішаю.

— Хотілося б не тільки подякувати, а й поспівчувати вам.

— З якого дива? — насторожився Ткаченко.

— Даремно, зовсім даремно звинуватили вас народні контролери в тому, що багато хліба пропадає. Ви не уявляєте, як жаль мені вас... До щему в серці і крику в душі! Бо де ж пропадає, коли ми, себто я, мій далекий родич, сусіда та інші односельці, підбираємо на звалищі зерно до грама?.. Словом... ні за що вам вліпили догану, хочете, ми напишемо на них колективну скаргу?

— Не треба, — витер директор хусткою спітніле чоло. — Усе сказали?

— Ні! Але вам, бачу, на сонці жарко. Ходімте, будь ласка, під оте дерево... Ну, тут благодать! Насмілюся, Вікторе Григоровичу, звернутися до вас із проханням. Від усіх індивідуальних свиноводів нашого міста.

— Ну, ну...

— Важко тягати лантухами корм свиням аж ген звідки. Дуже важко...

— Що ж ви пропонуєте? — нетерпеливо запитав Віктор Григорович.

— Не викидайте зерно за ворота. Возіть прямісінько на наші подвір'я. Транспортні витрати беремо на себе. Окрім того, віддячуватимемо вам натурою. Хоч домашньою ковбасою, хоч першосортним смальцем...

— Глузуєте?..

— Що ви! І не думав. Але куди ж ви? Я ж іще головного не сказав!

— Ну?..

— Уклінно запрошую на свіжину.

— Дякую, — відмахнувся Ткаченко. — Моя печінка її не сприймає.

— А жаль! Сало — у долоню завтовшки, — заплямкав губами індивідуальний свиновод. — І таке ніжне та м'яке — не встигнеш донести до рота, як тане...

М. ПАЛЬЧИК.
м. Новий Буг Миколаївської області.

Дали перцю!

Близько п'яти місяців у селищі Ушиці Коростенського району на Житомирщині був зачинений магазин. Про це повідомлялося у замітці «За дванадцятьма замками» під рубрикою «Карикатури з натури» («Перець» № 9 за 1975 рік).

Голова правління Житомирської облспоживспілки тов. Дедерко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За погану роботу по добору торговельних працівників заступника голови правління по кадрах Коростенської райспоживспілки Гриня Г. Ф. з роботи знято.

ЗВИЧАЙ

ГУМОРЕСКА

Як тільки по телевізору транслюють футбольний матч, моє домашнє оточення зразу ж залишає кімнату. Про краще, здавалося, годі й мріяти. Та ось несподівано моє уболівання порушила сусідка Дуся. Дивлюсь якось матч «Карпати» — «Ністру». Полегеньку закручую ногою уявний м'яч, молю всевишнього, щоб якимсь чудом він влетів у ворота кишинівців, — коли заходить Дуся:

— Іване Івановичу, можна з вами подивитись оту біганину?

— Дивись, мені не шкода,— ввічливо відповідаю, а собі міркую: «І де ти взялася на мою голову?»

Сидимо. Дуся футбол не дивиться, а лише мучить мене своїми запитаннями:

— Скажіть, а навіщо такі великі ворота?

«Дурне питаєш, — кажу собі в душі. — Та якби моя воля, то я б ворота противника зробив у п'ять разів вищими». А вголос:

— Так треба.

— А чому такий м'яч маленький, Іване Івановичу?

— Ти цим спробуй влучити!

— А куди треба?

— У ворота! — майже кричу.

— А чого ж він у ті підпорки вціляє?

— По-перше, не в підпорки, а в штангу, а по-друге, тому, що у ворота попасти не може. Мазило...

— А отой, що сюрчить, хто?

— Ну, — ледь стримуюсь, — ще одне слово і... Ох, і закрутив же!.. Суддя то, — закінчую спокійно. — Бач, штраф кишинівцям призначив.

— Справжній суддя?

— Справжній! — кричу.— Не з глини.

— А я думала, що судді лише в суді сидять.

«Чого ото ти приперлась, — думаю, — коли нічого не петраєш у футболі. Чого заважаєш справжньому уболівальникові!»

А сусідка сидить і так щиро, так безпосередньо уже дивиться на той екран, ніби їй справді цікаво.

«Якою, — думаю, — гарною стає жінка, коли мовчить».

А тут наші гол забивають.

— Гол! — закричав я і на радощах чмокнув Дусю в щічку.

Та розгублено подивилась на мене.

— Звичай такий у болільників, — пояснив я їй.

Згодом львів'яни забили другий м'яч. Я вже не тільки поцілував, а й обняв Дусю. Вона зреагувала на другий поцілунок вже зовсім спокійно.

Під кінець матчу «Карпати» збільшили рахунок. Я схопив Дусю на руки і закружляв з нею по кімнаті. Кружляв, мабуть, з хвилину. За цим заняттям і застала мене дружина.

— Звичай такий, — пояснив я їй, опускаючи Дусю на долівку.

Жінка не сказала нічого. Мовчки підійшла до телевізора і хряснула по ньому якимось тупим металевим предметом.

Тепер я дивлюсь матчі у сусіда. Але не сам. Поруч мене завжди сидить дружина.

Богдан КОСЬМІЙ.
Львівська область.

Нічого не чули, нічого не бачили...

Мені доручили взяти інтерв'ю у зеленого змія. Скориставшись досвідом казкових лицарів, котрі завжди чатували на різних гориничів під калиновими мостами, вибрав і я собі підходяще місце: місток через річечку на Вінниччині. Щоправда, був він не калиновий, а залізобетонний, одначе й під таким довелося мені чекати недовго. Ледь перші півні проспівали, загриміло-задвигтіло на мосту, запахло розпеченим металом. Бачу: суне щось страшне, вогнем дихає. Підняв я ліву руку з білою хустинкою, аби показати змієві, що прийшов я не битися і не миритися, а тільки інтерв'ю взяти. Та, мабуть, начиталося й чудовисько історій про богатирів під мостами, бо раптом злякано шарпнулося вбік і — загриміло з

містка. Упало й лежить, і пара з нього валить.

Перехилився я через бильця.

— Агов, змію зелений, — гукаю, — можна вас на кілька слів?

— Я не Змій, — чую раптом знизу, — а Коля. Коля Алексєєв.

Тут якраз автоінспекція підоспіла. Присвітили як слід. Витягли спочатку Колю з трактора, а потім трактор з річечки.

— Де ж це ти, Колю, із зеленим змієм злигався? — лагідно так запитує автоінспектор.

Коля важко зітхнув, наповнивши простір їдким запахом сивухи, холодцю і часнику. Часник Коля їв, щоб від нього нічим іншим не пахло.

— Там, — показав нарешті рукою чи то на південний захід, чи то на північний схід.

Довгенько довелося уточнювати координати місця, де Коля зеленого змія здибав. Виявилося, що трапилося це в селі Матійковцях Барського району серед білого дня на очах кількох десятків свідків. Святкував Коля день янгола свого родича. Випитого за столом йому здалося замало. Оскільки трактор був під рукою. (Коля ним і на сімейне торжество їздив), Алексєєв, не гаючи ані хвилини, рушив на пошуки високоградусного зілля. А воно ж темно, на міст важко потрапити.

Я — відразу у село Матійковці, до тамтешнього голови сільради В. С Судця. Так і так, мовлю, допоможіть мені із зеленим змієм зустрітися для інтерв'ю.

— Та що ви, чоловіче добрий, — голосом, сповненим благородного обурення, вигукнув голова. — Самогон на території моєї сільради?! Та щоб я з цього місця не зійшов, коли де-небудь хоч краплиноньку знайдете.

Дивлюся: вимовив чоловік цю страшну клятву і спокійнісінько підвівся із стільця, пройшовся по кабінету. Мабуть, таки не кривив душею, коли божився.

Вирішив я знову пошукати удачі на великій дорозі. Стою під деревом, жду. Кілька автомашин благополучно промчали мимо. Коли раптом — трах! Під сусіднім деревом «газон» у землю носом зарився, а з кабіни — що не слово, то й лайка страшна. Уже з лексикону можна було зробити висновок, що водій колгоспу імені Шевченка Калинівського району Л. І. Гвоздовстий добряче десь причастився. Він не дуже й приховував, де саме: у свого родича в селі Голубіївці.

Розмова з головою Голубіївської сільради М. Д. Білою була схожа на розмову з її колегою із Матійковців, як дві краплі води: нічого не чули, нічого не бачили, нічого не знаємо.

Відчув я, що коли на голів сільрад покладатимуся, то можу й завдання не виконати. Пішов у міліцію.

— Бачите, — сказали мені в обласному управлінні внутрішніх справ, — там, де наші працівники побували, зеленого змія ви не знайдете. Залишилися тільки спогади. Хоч спогади взагалі не дуже веселі. Уявіть лишень: у погребах, на горищах та інших сховищах доморощених хіміків ми виявили просто-таки море самогону.

— А де саме процвітав цей підсобний промисел?

— Та скрізь потроху. І в тому ж таки Барському районі.

— Дивно, — кажу, — а голови сільрад щойно божилися, що такого не може бути.

Подібні метаморфози з багатьма головами сільрад трапляються. Розбуди їх серед ночі, і вони відразу вам скажуть, у якій хаті і що саме варили вчора на вечерю, чия невістка по-

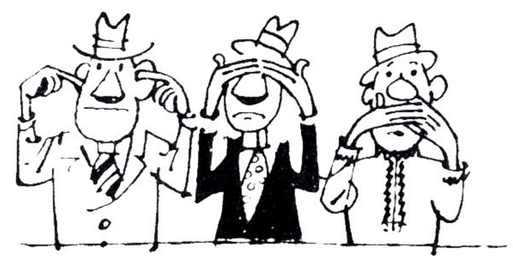

лаялася із свекрухою і що сказала баба Горпина на бабу Мотрю. А тільки мова заходить про самогоноваріння, одностайно розводять руками. Ось дивіться: меншу частину самогонників виявлено активістами сільради, а решту — міліцією. Одначе біля кожної хати міліціонера не поставиш. Тому-то у профілактичній роботі сільради далеко не останню скрипку мають грати.

А всім товаришам, названим і не названим, котрі запевняли, що самогонників у їхніх селах немає, скажу, спираючись на документальні дані: за вельми короткий строк працівники міліції знайшли і вилучили стільки самогонних апаратів, що з них можна було б сконструювати з десяток потужних синхрофазотронів.

Міліція, можна сказати, своє діло знає. Не завадить його знати й сільським Радам. І не тільки знати, а й робити.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Дали перцю!

Здавна люди про невдалий обмін говорять: «Поміняв шило на мило». Про зоотехніка колгоспу «Росія» Канівського району на Черкащині Гордієнка М. О. цього не можна було сказати. Він начхав на шило і на мило, а міняв речі більш істотні. Правління доручило зоотехнікові одержувати в крамниці для потреб господарства маргарин. Гордієнко ж замість маргарину брав для себе горілку і закуску до неї.

Лист про це надійшов Перцеві.

Начальник Канівського районного управління сільського господарства тов. Тупицький повідомив редакцію, що факти підтвердились. Гордієнка М. О. з посади зоотехніка колгоспу знято. З нього також стягнуто гроші, які він витратив на себе.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

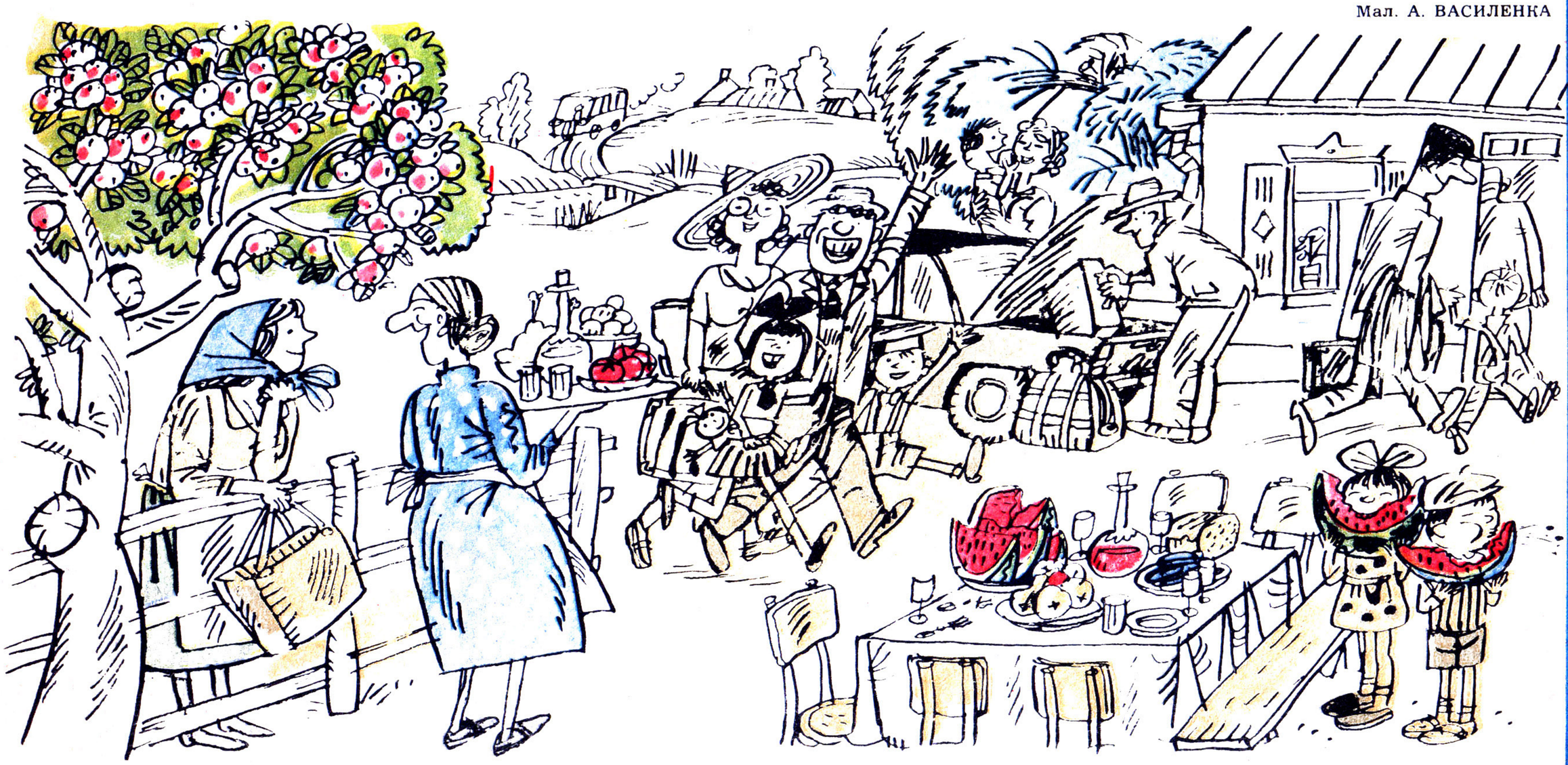

— Які в тебе, Параско, чудові діти — всі разом приїхали маму провідати.
— А я навмисно написала їм, ніби виграла п'ять тисяч у «Спортлото».

КОНТЕКСТИ

● *Між керівником і підлеглими встановилися сердечні міокардні стосунки.*

● *Об'ява: «Загублений мною талант прошу вважати недійсним».*

● *Дебютував лебединою піснею.*

● *Писав з принципово касових позицій.*

● *Перестраховка часто користується псевдонімом — «життєвий досвід».*

● *Ліквідував різницю між розумовою і фізичною працею: перестав думати.*

● *Його Пегаса вигнали з Парнасу.*

● *Алладіну все до лампочки!*

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ

Іван Володимирович глянув на ліву руку, на годинник, і тут же правицею оперативно взяв останній акорд та оголосив:

— Усе, діти. На сьогодні репетицію закінчено!

Учні, в яких подібні повідомлення ніколи не викликають смутку, задоволено розбіглись. І Іван Володимирович також побіг. До профтехучилища. Небавом його голос лунав уже там:

— Сьогодні, друзі, ми розучимо нову пісню... Співатимемо в темпі алегро, тобто якомога швидше співатимемо, бо часу обмаль. Такі ж, як ви, чекають на мене в селі Дев'ятир.

Учні дев'ятирської школи, які прийшли на урок співів, також не мали нічого проти алегро, бо зрозуміли становище вчителя, який за браком часу не міг дозволити їм повільного співу: адже в селі Потеличі вже зібрались на репетицію учасники художньої самодіяльності колгоспу «Верховина».

Та й у потелицькому Будинку культури Іван Володимирович щоразу поглядав на годинник. Тільки-но колгоспники розібрались, кому співати першим голосом, а кому підтягувати другим, як керівник зупинив їх:

— Даруйте, товариші, доспіваємо наступного разу. А тим часом ви самотужки вивчайте слова і мелодію.

Лише увечері, добравшись до санаторію «Немирів», Іван Володимирович дозволив учасникам місцевого самодіяльного хору проспівати кілька пісень у темпі модерато.

Сьогодні на нього вже більше ніде не чекали...

Але скажіть, шановні читачі, як інакше ви уявили б собі робочий день Івана Володимировича, якби дізнались, що він — І. В. Новгородський, учитель співів Рава-Руської восьмирічної школи — водночас має уроки й години позакласної роботи в Дев'ятирській сільській школі, а крім того, є «погодинником» (63 карбованці на місяць) у Рава-Руському профтехучилищі, а ще за договором (70 крб. на місяць) керує гуртком художньої самодіяльності в колгоспі «Верховина», окрім всього, постійно працює художнім керівником санаторію «Немирів».

А втім, рахувати чужі заробітки — невдячна справа. І я, звичайно, не збираюсь цим займатись. Не буду також ставити під сумнів позитивні оцінки музичних та організаторських здібностей І. В. Новгородського, що їх доводилось чути від різних людей. Не маю наміру розводити балачки навіть про те, що мене, чесно кажучи, найбільше непокоїть: маю на увазі стан здоров'я Івана Володимировича. Бо, що не кажіть, а таке величезне навантаження може з часом привести до нервового виснаження або, в кращому разі, до професійної хвороби, яку стародавні римляни (якби дожили до нашого часу) назвали б «вульгарис халтурис».

Одне слово, про все це я говорити не збираюсь. Бо хочу, шановний читачу, переключити вашу увагу на інше.

Слід сказати, що І. В. Новгородський ніде не напрошувався на роботу. Навпаки, усюди його запрошували й припрошували, щоб зробив ласку й покерував гуртками. Я пригадую тужливо-благальний погляд головного лікаря санаторію «Немирів» П. І. Бойчука, який просив мене не писати фейлетону, бо інакше:

— Візьме Новгородський та й подасть заяву про звільнення. А де я тоді знайду художнього керівника?! Самодіяльність замре...

З дальшої розмови я зрозумів, що професія керівника художньої самодіяльності в наші дні стає (чи вже стала) такою ж дефіцитною, як, скажімо, професія прибиральниці чи домашньої робітниці. А ось це вже, щиро кажучи, було мені незрозуміло. Бо ж ні прибиральниць, ні домашніх робітниць, як відомо, ніхто спеціально не готує, в той час як культпрацівників систематично готують і технікуми, і училища.

Та ось парадоксальні факти. У згаданому потелицькому Будинку культури є директор і є штатний художній керівник. Але підготувати концерт художньої самодіяльності вони, виявляється, не вміють. А що ж вони тоді вміють? Чого їх, питається, навчали? І в санаторії «Немирів» також працює штатний культмасовик. Але він, розповідали мені, вміє лише акомпанувати під час ранкової фіззарядки і ще сигналізувати в різні інстанції про недоліки в розвитку художньої самодіяльності.

Ось тому й дивився на мене так тужливо головний лікар Бойчук, ось тому й змушені голови колгоспів та керівники установ запрошувати для постановки концертів перевантажених по саму зав'язку гастролерів. Ну, а ті, звичайно, поспішають. І просять співати в темпі алегро. І часто залишають пісню недоспіваною.

І вона, мабуть, так і залишатиметься недоспіваною, якщо не взятися як слід за підготовку культпрацівників.

І зробити це, оскільки життя вимагає, у темпі алегро.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

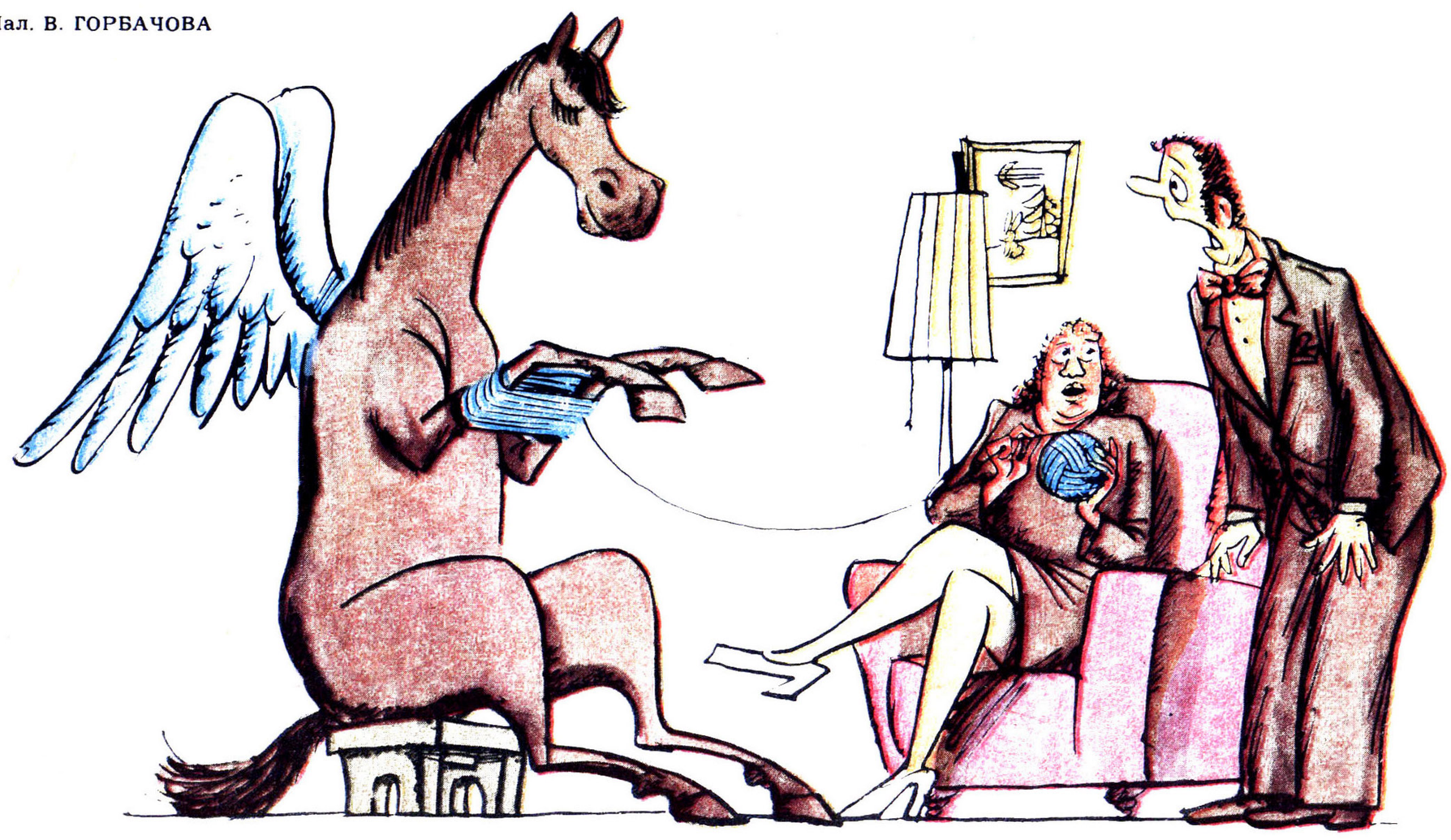

— Нічого не станеться з твоїм Пегасом!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Бувало, голова Вишнівчицької сільради Перемишлянського району на Львівщині Боршовський Б. В. як устане раненько та як піде по селу, то ходитиме, аж доки де чарки не потягне. А часом тягло його на заготівлю лишків сільськогосподарських продуктів. Тільки заготовлені у населення продукти не завжди державі продавав голова, а часом — і на сторону. Щоб бариш собі мати.

Лист про це надійшов Перцеві.

Голова Перемишлянського райвиконкому тов. Гудим повідомив редакцію, що факти підтвердились. Боршовського Б. В. від обов'язків голови сільради увільнено.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

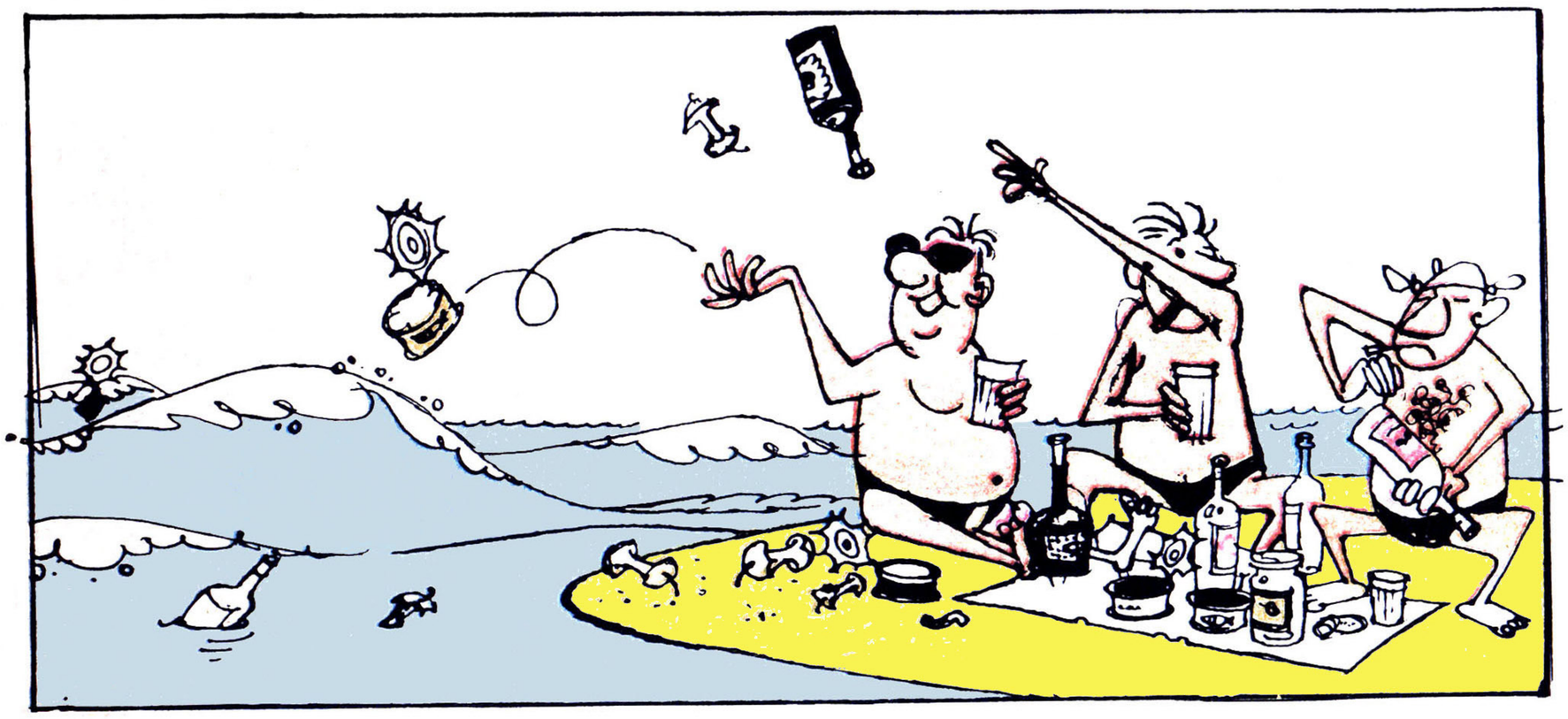

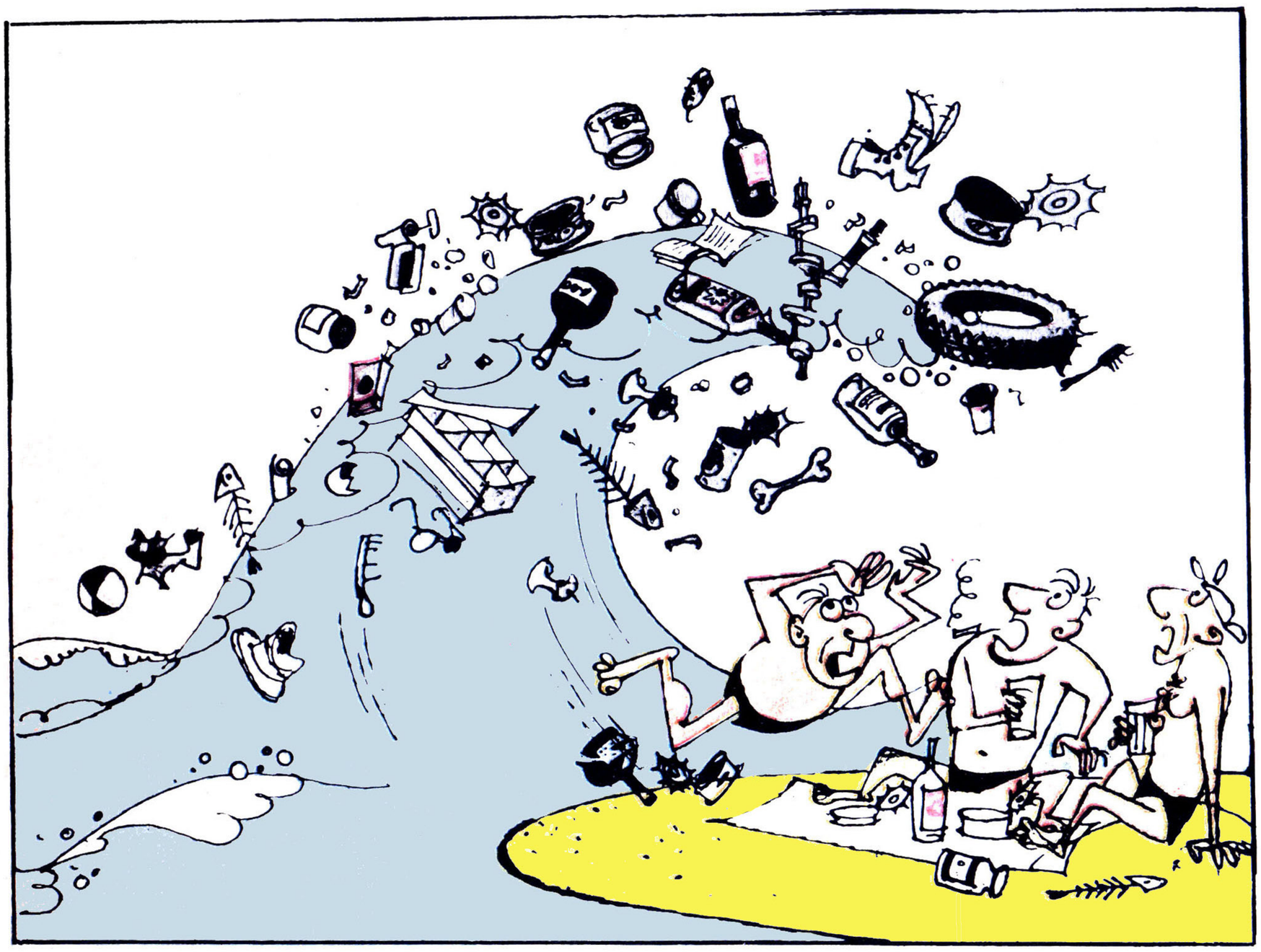

Дари моря.

Перчанські консультації

«Недавно до нашого магазину надійшло 100 кілограмів борошна для млинців у трикілограмових пачках. На кожній пачці — етикетка Городоцького харчокомбінату (Хмельницька область) з попередженням: «Строк зберігання — 3 місяці». Стали ми голову ламати: три місяці — від чого? Від того дня, як ми це борошно одержали? Чи від того, дня, коли покупець візьме це борошно у нашому магазині? А може, від дня випуску його на Городоцькому харчокомбінаті? Але ж як ти його визначиш, той день, коли на етикетках його не вказано?»

Працівники Ковалівського продмагу.

Немирівський район на Вінниччині.

— Потримайте борошно в магазині три місяці — і спишіть як непридатний для вживання продукт. Гарантуємо: помилки не буде!

ХРОНІКА НОВИН

НАУКА НА МАРШІ

Останнє слово в науці сказав старший науковий співробітник інституту археології Золотарський А. Б. Його метод зберігання унікальних цінностей ретельно вивчають слідчі органи.

НАБЛИЖЕННЯ ДО ІДЕАЛУ

105 відмов одержав з різних редакцій 28-річний Мирон Дурбак. Це лише на 15 відмов менше, ніж одержав в такому віці Джек Лондон — його улюблений письменник.

Черговий хронікер Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ЗГОДА

— Слухай-но, Одарко, ти не зможеш позичити мені десять карбованців? Завтра я тобі віддам.

— Будь ласка. Але запам'ятай: якщо завтра не віддаси, то я тобі не позичу більше жодної копійки.

— Гаразд. Тоді давай двадцять карбованців.

Надіслав В. ПЛЮВАКО з с. Куликівки Полтавського району Полтавської області.

ОБРАЗИВСЯ

— Котра година?

— За двадцять хвилин сьома.

— Мене не цікавить, яка година буде через двадцять хвилин. Я хочу знати, котра година зараз.

Надіслав П. ПОЙДА із м. Берегового Закарпатської області.

БЕЗПОМІЧНА ДРУЖИНА

Жінка миє підлогу, а чоловік сидить у кріслі і читає газету.

Жінка: — Підніми ноги, щоб я протерла підлогу.

Чоловік: — Ти без моєї допомоги не можеш навіть підлоги вимити!

Надіслав В. ВІРЧЕНКО з м. Ровно.

«НОВАТОРСТВО»

Микола цікавиться в Гната:

— Гнате, коли ти вип'єш, то в тебе на другий день обличчя теж у синяках і подряпане?

— Ні, — відповідає Гнат.

— А чого ж воно так? — допитується Микола.

— Бо коли я вип'ю, — каже Гнат, — то в хату заходжу задом наперед.

Надіслав А. ГРИГОРЧУК із м. Єнакієвого Донецької області.

І ВАЛЕРЦІ Б МАШИНУ...

Пригнав зять «Жигулі». Дружина й діти страшенно зраділи, тільки теща чомусь мовчала.

— Чи ви не раді, мамо? — поцікавився зять.

— Колір машини мені не подобається. Коли б вона була синя...

— То купимо, мамо, ще й синю! Он Валерка підростає...

— На синю, Федю, немає в мене другої ощадкнижки.

Надіслав П. ЛЯШЕНКО із с. Кам'янки Дворічанського району на Харківщині.

ОБЕРЕЖНИЙ

Вулицею поволі їде автомобілем молода жінка. Поряд, по тротуару, йде чоловік та повчає її:

— Натисни на педалі!... Вимкни передачу! Давай менше газу!

Помітивши здивування перехожих, чоловік пояснив:

— То моя дружина вчиться їздити...

— А чи не краще було б, якби ви сіли поруч з нею?

— Е-е, — замотав головою чоловік, — машина застрахована, а я ні.

Надіслав О. СОКУРЕНКО із с. Цвіткового Черкаської області.

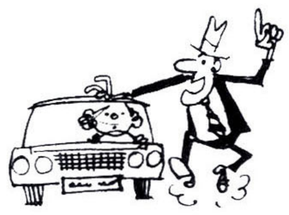

КАРТИНКИ ПРО ШКІЛЬНІ ДИВИНКИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

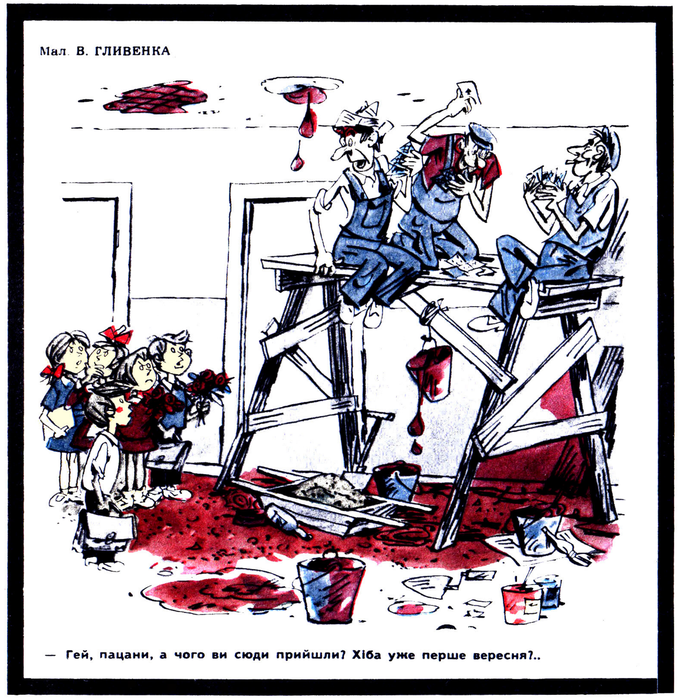

— Гей, пацани, а чого ви сюди прийшли? Хіба уже перше вересня?..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Батьки і діти.

Мал. Й. КОГАНА

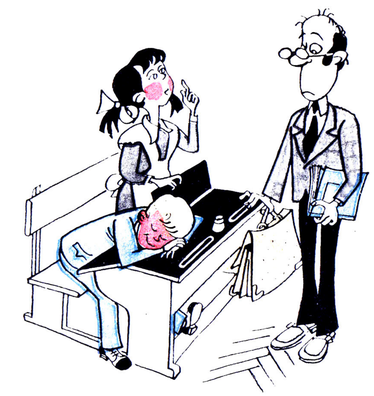

— Тихіше, Сергію Терентійовичу, Миколка після обіду завжди спав у дитячому садку.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Не плач, я залишусь на другий рік, і ми знову будемо разом!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чим це вони так заклопотані?
— Ніяк не розв'яжуть задачі, яку задали в школі синові Петренка.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Таке мале, а вже з фільтром смалить! А ми в його роки махоркою давились...

МЕТИКОВАНИЙ

Мал. Й. КОГАНА

— Ставте, ставте двійку, за це вас у райвно по голівці не погладять!

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— У нас сьогодні був урок чистописання.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Я з товаришами відзначав свою першу п'ятірку.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Краще б підручники давали!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— У школу з математичним ухилом ти не хочеш, а в яку ж хочеш?
— Хочу з футбольним ухилом...

ПЕРШИЙ РАЗ В ПЕРШИЙ КЛАС

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Тепер тобі перепадатиме від батьків не тільки за шкоду, а й за двійки...

ЧОМУ?

(Загадки з відгадками)

У Гната хата, мов палац.
Все дефіцитне в хаті.
Чому?
Тому, що працював
На м'ясокомбінаті.
У Власа жінка кожен день
В новім шикарнім платті.
Чому?
Тому, що Влас бував
На м'ясокомбінаті.
У Клима дві машини є
При незначній зарплаті.
Чому?
Тому, що працював
На м'ясокомбінаті.
А незабаром їх утрьох
В одну посадять хату.
Чому?
Тому, що всі тягли
Із м'ясокомбінату.

СИНОК ВИБРАВ

В драматурга Никифора Дині
Неймовірна трагедія нині.
В творчі муки і плани його
Вніс школярик-синок
коректуру —
Щоб дістать «Королеву Марго»,
Здав рукописи в макулатуру.

Григорій ГАРЧЕНКО.

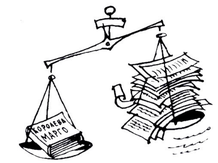

ТИПИ Й ТИПИКИ

«ЗНАВЦІ»

Розказує тітка в черзі:
— «Москвич» розікрали —
Зняли люстри і колеса,
Мотор і штурвала,
Відчепили вал квадратний,
Радіотронжестер;
Залишилась із вікнами
Тільки будка з жерсті.

А її сусідка й каже,
Примруживши око:
— За кожну вещ,
як спіймають,
Дадуть по два роки!

ОБЕРЕЖНІСТЬ

— Натякнув я начальнику:
Хабар можу дати,
А він показав на двері.
— Що, хотів прогнати?
— Та ні, не те щоб прогнати,
Він же не макуха!
Показав, що за дверима
Хтось може підслухать!

ТАКІ СПРАВИ

У завбази запитують
Дружки в ресторані:
— Ну, як, друже, в тебе
справи?
Щось сивієш рано...
— Справи ті, як у картоплі,—
Говорить в досаді,—
Якщо не з'їдять узимку
Весною — посадять.

Анатолій БАЛАБУХА.

м. Харків.

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ

РІЗНІ-РІЗНІ ГОЛОСИ

У кожного — свій голос:
говорить луг і поле,
говорить сонце тепле,
стежки, ставки і стебла.

Тоненьким голосочком
говорить колосочок,
товстим і мужнім дуже
говорить стовбур дуба.

А в нашої тополі —
моєї та Настусі —
м'який і ніжний голос,
такий, як у бабусі.

Тож ми, бува, нерідко
не знаєм, хто нас кличе:
чи то бабуся рідна,
чи тополине листя.

КОСИЧКИ

«Косички у дівчаток —
щоб смикати за них!»
Так думав я спочатку,
а виявилось — ні.

Вони ростуть для того,
щоб заплітатись довго
та банти в них носити,
великі та красиві,
щоб хтось про них казав:
— Ах, ах, яка краса!..

А от мені косичок
не треба.
Я — хлопчак!..
А що я теж красивий,
то це помітно й так.

КРАВАТКА ДЛЯ ЖИРАФА

Коли б заманулось раптово
жирафу
пошити краватку,
то, певне, кравці
повинні були б залізати на шафу,
тримаючи метр у руці,
щоб шию обмірять жирафу.

Була б та краватка,
як десять краваток,
а може, — п'ятнадцять,
а може, — як сто,
і, певне, носити краватку
жирафа,
крім нього, не зміг би
ніхто.

А з краму,
що йшов би йому на краватку,
я зміг би пошити для себе
піджак
та, може б, іще й на підкладку
лишилось би краму.
Отак!

Тож слава жирафам,
спасибі жирафам
за те,
що не носять краваток вони,
бо краму тоді б на піджак —
не дістати!
Носив би я тільки
штани...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Говорить Івасик

БУГАЙ

Сонце червоніє на видноколі. Колгоспна череда вертає з поля. Мов жива річка тече вулицею.

— Мамо, ховайся за ворота,— непокоїться Івасик. — Он попереду бугай страшний. Бачиш, які в нього роги? Забугає.

ДАВАЙ ПОМИЛИМОСЬ

Мама подає Івасикові «Ескімо» й каже:

— Оце з'їмо зараз, а по обіді візьмемо ще одну порцію.

Коли в руках залишилася тільки паличка, хлопчик зітхає:

— Мамо! Давай помилимось та купимо зараз і друге морозиво.

Вадим ПЕПА.

НЕ МІГ

— Ти ж, Петре, бачив, що кота
Тягав наш Вітя за хвоста!
Чому його не зупинив? —
А Петрик мамі пояснив:
— Та ж руки зайняті я мав:
Кота за голову тримав!

Василь ШАРОЙКО

НЕДОЛІК

— Дивись, онучку, яка гілляста груша у нас перед хатою,— сказав дідусь.— Ти б хотів, щоб на ній росли шоколадні цукерки?

— Ні, не хотів би,— відповів хлопчик.

— Чому? — здивувався дідусь.

— Бо груша родить тільки раз на рік,— сказав Гена,— а я хочу шоколадних цукерок і взимку, і восени, і навесні!

Г. ПОВОЛОЦЬКИЙ.

Загадка Перченятка

ХТО СКРИВДИВ РАКА?

Лізе рак — гірко плаче.
— Ти чого розплакавсь, раче?
Може, клешню згубив
Чи тебе хто набив?
Рак на те промовля:
«Птах мене перекривля,
Він недобрий такий,
Зве мене навпаки!»

(Водоп)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ВІДКРИТТЯ

ГУМОРЕСКА

Давно вже минули ті часи, коли на пошуки дивовижних і неймовірних пригод доводилося вирушати за три моря, в тридев'яте царство. Нині дивовижне й неймовірне саме до хати приходить. Ні, ви не вгадали. Я не про телевізор і не про радіо, а про звичайнісінький телефон.

Уявіть собі — у мене грип, температура, важка голова. Бюлетень на три дні і загроза можливих ускладнень. Намагаюся сховатись від хвороби, пірнувши в глибокий важкий сон.

І раптом — дзень! Дзень-дзень-дзень! Телефон. Вилажу з-під ковдри, знехотя беру трубку.

— Слухаю.

— Семене Христофоровичу?

— Ні. Ви помилилися.

— А де Семен Христофорович?

— Не знаю.

Кладу трубку і чалапаю до ліжка, намагаючись по дорозі вхопити за хвіст сполоханий сон... Дзень-дзень-дзень! Повертаюся до телефону.

— Семене Христофоровичу? Пробачте, що турбую, але...

— Я не Семен Христофорович.

— То покличте Семена Христофоровича.

— Я не можу.

— Дуже вас прошу. Невідкладна справа.

— Тут немає Семена Христофоровича. Ви помилилися.

Знову прямую до ліжка. В голові макітриться. Перед очима все пливе. Відчуваю, що зараз впаду. Дзень-дзень-дзень!!!

— Ну?

— Семене Христофоровичу? Ніяк не можу до вас додзвонитися. А тут таке!

— Почекайте хвилиночку.

— Я почекаю, я почекаю, Семене Христофоровичу.

Затиснувши в руці трубку, напружено міркую над тим, що мені далі робити. Ні, цей нахаба так просто не відчепиться, він мене доконає, і я таки схоплю післягрипозні ускладнення, бігаючи щохвилини до телефону. Що робити? Грюкнути телефоном об підлогу? Але ж сили у мене зараз не вистачить для того грюкання. Кволий дуже.

Беру апарат і тягну його за собою до ліжка. Добре, хоч шнур дозволяє. Лягаю. Кілька секунд ні про що не думаю. Радію з того, що не треба більше стояти в холодному коридорі. В голові прояснюється. Туман, у якому все пливло перед очима, розповзається, і я бачу свою руку з міцно затиснутою трубкою.

— Слухаю.

— Семене Христофоровичу! — радісно відлунює голос у трубці.

У мене нема сил для нової суперечки, мені тепло і затишно під ковдрою і зовсім не хочеться затьмарювати комусь радість спілкування з невідомим мені Семеном Христофоровичем. Тому я тільки важко зітхаю.

— Ну?

— Семене Христофоровичу, вибачте, що турбую вас, але далі відкладати не можна. Слабкевича треба гнати!

— Давно пора, — м'яко погоджуюсь я.

— Значить, благословляєте?

— З богом.

— Ну, дякую, Семене Христофоровичу. А мені всі казали, що він... що ви... що наче вам буде неприємно, коли ми витуримо цього ледаря, п'яничку, темного ділка. Казали, що, мовляв, ви його підтримуєте.

— Ні, я його не підтримую. Знати його не знаю! — обурююсь я. — Ще мені не вистачало якихось ділків темних підтримувати, коли тут температура тридцять вісім і вісім. Я їх і з меншою температурою терпіти не можу.

— То тоді, Семене Христофоровичу, може, ми одним наказом і з Мартинюком вирішимо? Щоб вже не тягнути?

— Не тягніть, не треба. А що, цей Мартинюк теж темний?

— Ні, Мартинюк зовсім навпаки.

— Якщо навпаки, то давайте.

Пробую збагнути, ким може бути Мартинюк, але для вирішення такої складної задачі у мене замало сил. А голос у трубці не вгаває.

— Семене Христофоровичу, ви вже вибачте, будь ласка, але іншої нагоди у мене не буде. Ви ж знаєте, щоб отак просто з вами побалакати, доводиться рік чекати. Я знаю, у вас великі справи, куди вже вам до нас, а нам до вас. Для того й помічники є, і секретарка.

— Не з'єднують? — поцікавився я.

— Не з'єднують, — зітхнув голос у трубці. — Коли не подзвониш: «Семен Христофорович зайнятий», «У Семена Христофоровича нарада», «Семен Христофорович виїхав на об'єкти». А щоб отак легко, як сьогодні, на вас вийти, про це тільки мріяти можна. Розказувати буду — не повірять. Ми вже звикли, але ж справи не терплять. Ось три роки тримали Слабкевича, а тут все за п'ять хвилин вирішилося. Тепер ми на коні. Тепер Мартинюк порядок наведе. План почнемо давати, і якість, і механізацію, трудомістких процесів налагодимо. Пам'ятаєте, ви нас за механізацію на минулій нараді крили?

Мені було приємно дізнатися, що справді отак просто, за кілька хвилин вирішилось якесь дуже важливе питання: люди зможуть нормально працювати, і ніякий Слабкевич їм не заважатиме.

— А як ви, Семене Христофоровичу, ставитесь до того, щоб наш філіал номер десять спеціалізувати по дитячому профілю?

Це було складне питання, складне навіть для здорової людини. Не думаю, що й сам Семен Христофорович так просто знайшов би відповідь. Обов'язково засумнівався б: «Порадимось, подумаємо, підготуйте обгрунтовані пропозиції». А що думати? З ким радитись? Що може бути поганого в дитячій спеціалізації?

— Спеціалізуйте, — погодився я.

— То ви не проти?! А мені казали, що Семен Христофорович ніколи не погодиться. Ви не турбуйтеся — план ми дамо. Це я вам обіцяю. Вони думають, що на дітях плану не зробимо. Зробимо! От побачите!

На цьому наша розмова й закінчилася. В ту хвилину я не вірив, що мені коли-небудь доведеться побачити, як мій невідомий співрозмовник буде виконувати план на дітях.

Більше мене не турбували. Грип під тиском малинового варення відступив. Та лікарі ще з тиждень тримали мене в ліжку, побоюючись ускладнень.

Надворі вже по-весняному весело світило сонечко. Весь світ, здавалося, готувався до чергового оновлення. Навіть над відомим у районі закладом, що його полюбляли відвідувати шанувальники міцних напоїв, робітники міняли вивіску. Стару без усякої поваги вони шпурнули в грязюку, і я мав щасливу нагоду востаннє прочитати: «Шашлична «Кавказ». Ще й роздивився, що на вивісці було написано маленькими літерами: «Філіал № 10 ресторану «Казбек».

І тут щось ворухнулося в моїй пам'яті, ворухнулося і закрутилося все швидше й швидше. Я ніяк не міг згадати, чому таким знайомим видається мене оте нічим не примітне «Філіал № 10». Довелося довгенько копатись у пам'яті, аж поки я не видобув з неї ту дивну, і, як мені тоді здавалося, дурну телефонну розмову, що її пояснити можна лише високою температурою і загрозою ускладнення.

Я підвів очі вгору і побачив прилаштовану нову вивіску. На ній художник намалював веселе, з золотистими промінчиками сонце і написав: «Дитяче молочне кафе «Радість малюка».

У давно минулі часи шукачі пригод, добряче намучившись на своїх каравелах і фрегатах, відкривали континенти і острови. Моя телефонна пригода була не такою масштабною і екзотичною. Але я теж відкрив, відкрив дитяче молочне кафе і щиро пишаюся цією сторінкою своєї біографії. І тепер кожного разу, зачувши, що в коридорі дзеленчить телефон, я здригаюся від солодкого передчуття. А раптом мені пощастить ще щось відкрити? Або хоч ще якогось неробу Слабкевича з теплого місця потурити.

О. МІРОШНИЧЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

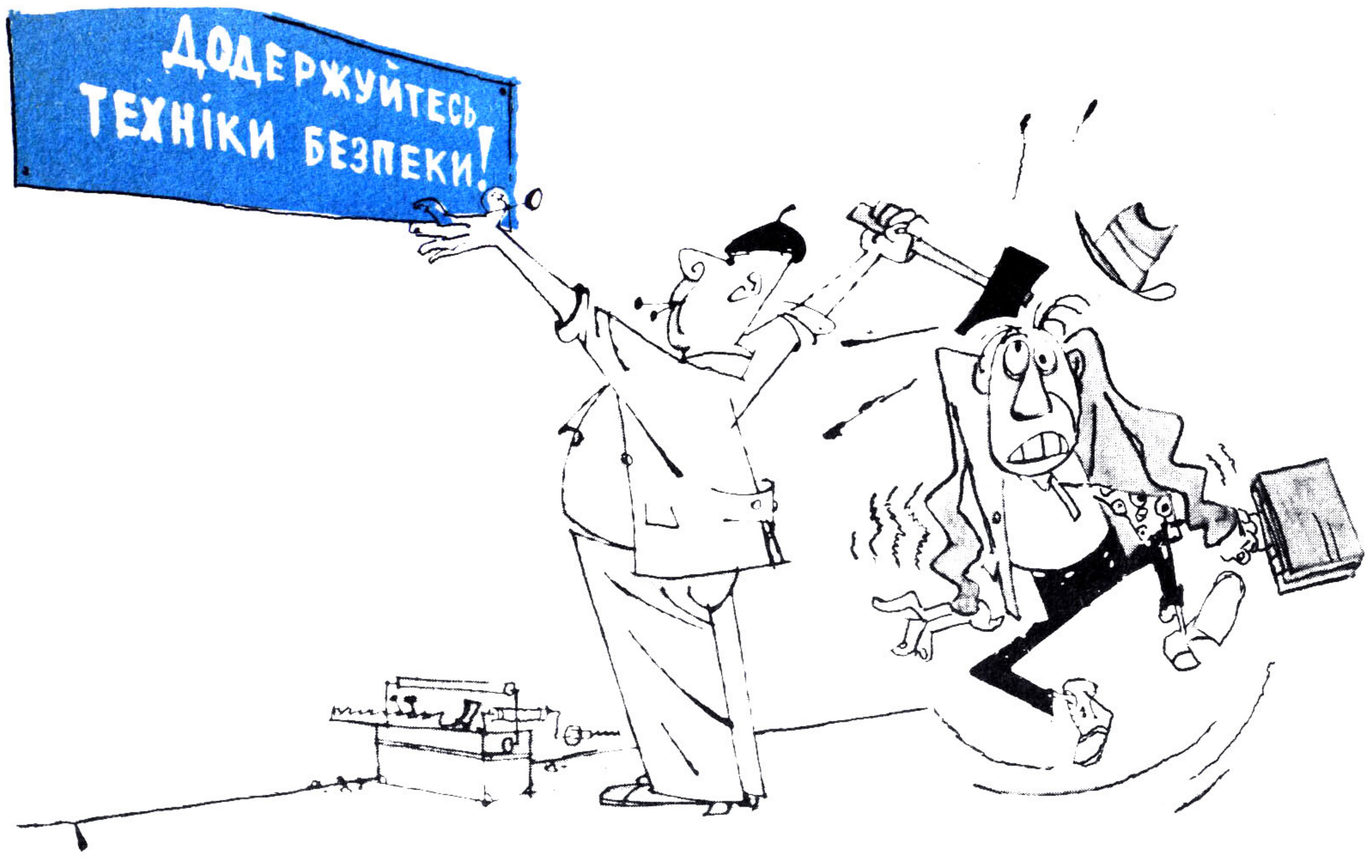

Без слів.

НІ ПУХУ, НІ ПЕРА!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ось так напевно буде удача.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Безкровне полювання.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

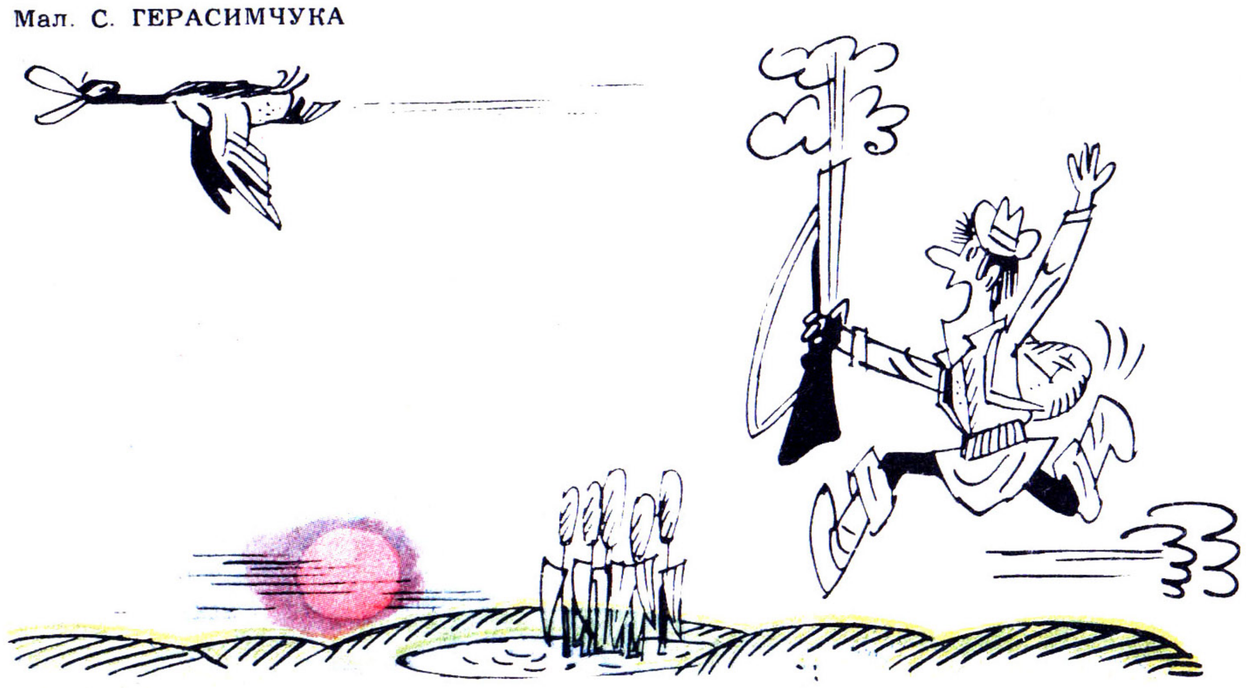

— Стій, стріляти буду!

Вибрики Пегаса

— Не соромно тобі на сонці червоніти? —
Сміявся Огірок до Помідори.
— Зелений,
а до сонця я сміюсь.
І відказала Помідора:
— Стільки й горя.
Зелений ти, прийдеться пожовтіти,
А я — червоною й лишусь.

Б. Ж. з Житомирщини.

— Одна Баклажана теж отак думала, та в салату попала...

* * *

Кабінетний Зав Микола
Робить собі «Кока-Коло»,
Бо у нього є девіз —
Хто не робить — той не їсть.

Б. Г. з Житомира.

— Терміново розпитайте у Миколи рецепт виготовлення отого «Коки..., коку... коко...» Ну, одне слово, ви знаєте!

* * *

Та що й казать! Ці аферисти й вурки
Тебе скрутять у два рахунки.

А. Г. з Кривого Рогу.

— На цей «рахунок» ми нічого не знаємо, але якщо ви так «рахуєте» — то що й казать...

* * *

— Я нове гніздо зів'ю! —
Кіт сказав ув інтерв'ю. —
Док мишей ловити, док?
Хочу видіти світок!

В. Ф. із Ужгорода.

— Скажіть, а чи це правда, що коти в'ють собі гнізда тільки на вербах, а не, скажімо, в бузині чи на грушах?

* * *

Море рано тихе, тихе
І від сонця аж блещить
А медузів так багато
Що неможна поліщить.

Г. Я. з Житомирщини.

— І не треба! Ви краще опиЩіть нам одного якогось медуза.

* * *

А сусідка груба-бочка
роз-кут-ку-да-калась як квочка...

Д. Ф. із Луцька.

— Поет був парубок моторний!

Дали перцю!

Мінеральні добрива найкраще зберігати в бані. Це на практиці довів голова колгоспу ім. Ілліча Васильківського району на Дніпропетровщині Репало М. С. Про цей його досвід було опубліковано у «Перці» № 7 за 1975 рік замітку «Чи знаєте ви, що...» А окрім того, Репало М. С. ще довів на практиці, що коли площі, на яких висіяні морква й цибуля, не обробляти, не прополювати, то на них виростає дорідний бур'ян. Про це писалося в листі до редакції.

Як повідомили начальник Дніпропетровського обласного управління сільського господарства тов. Пістунов і голова Васильківського райвиконкому тов. Желдубов, Репала М. С. з посади голови колгоспу звільнено.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

ОБЕРЕЖНО З ВОГНЕМ!..

...Я, як обрії, що над землею **горять...**
...**Горять** за лісом жовті вікна міста...
...**Палають** зорі золотом очей моїх...
...Вийдуть хлопці з **вогню** і прощань...
...Падай в мої очі метеором з просині,
Вічною красою на руках **гори**...
...І жаль того **вогню,** що серце пік...
...І **вогонь,** що на токах **горить**...
...Що ніч, як день, **палахкотіла** світлом...
...**Горять вогні** червоні
Моїх надій і дум...
...**Горять** конверти не підписані,
І дні мої, і вечори.

(Антон МИХАЙЛЕВСЬКИЙ. «Передній край». Поезії. Видавництво «Радянський письменник», Київ, 1974).

Горе тим, хто опинився
в поетичному безмежжі:
Скрізь, куди не кинеш оком, —
тільки дим, вогні, пожежі.
Щоб нам якось врятувати
світ поезії прекрасний.
Терміново видавайте
многотомний...
в о г н е г а с н и к.

Микола ДМИТРІВ.

Селище Богородчани
Івано-Франківської області.

«Здрастуй, кохана!..»

«З нашого службового телефону нікуди неможливо подзвонити, й іншим організаціям до нас неможливо додзвонитися. Апарат то мовчить, то у ньому з'являються незрозумілі свисти й писки... Я особисто звертався до начальника телеграфно-телефонної станції тов. Михеєва, щоб він дав вказівку відремонтувати телефон, але зв'язку все нема й нема, хоч плату з нас беруть регулярно...»

«Починаючи з вересня 1972 року, я акуратно плачу за телефон, але не можу ним користуватися. Весь час потрапляю в якісь організації та квартири. Ми з дружиною пенсіонери, я — інвалід війни, хворію, часто доводиться викликати лікаря, а додзвонитися нікуди не можна!..»

«У липні 1974 року мені поставили телефон. З того часу й почалися мої муки. Спершу телефон зовсім не працював, а потім запрацював, але якось дивно: то вранці працює, а ввечері відпочиває, то навпаки...»

«Мій телефон не діє з листопада 1974 року. Я звертався у письмовій формі до начальника телефонно-телеграфної станції та його підлеглих, але вони не вживають ніяких заходів...»

(Типові скарги на погану роботу телефонного зв'язку в м. Кіровограді).

— Ту-у-у... ту-у-у... ту-у-у... Алло, це телеграфно-телефонна станція?

— Пі-пі-пі-пі...

— Ту-у-у... ту-у-у... Це телеграфно-телефонна стан...

— Пі-пі-пі...

— Ту-у-у... ту-у-у... Телеграфно-телефо...

— Пі-пі-пі...

— Ту-у-у... Телеграфно-телефонна? Мені начальника товариша Михеєва!

— Михеєв слухає.

— Я з приводу поганої роботи телефо...

— Др-р-р... др-р-р... Дз-з-з... Фюїть! Фюїть!

— Що?!. Ви мене слухаєте, товаришу Михеєв?

— Фюїть! Фюїть! З-з-з-з...

— Ту-у-у... ту-у-у... Це товариш Михеєв? Нас щось перебило. Так от я до вас, Дмитре Сергійовичу, з приводу поганої ро...

— Степан Степанович? Привіт! Ти чого ж це мені зриваєш поставки? У мене план, дорогушо, і якщо ти до завтрашнього дня не...

— Який Степан Степанович?! Дмитре Сергійовичу, Дмитре Сергійовичу, товаришу Михеєв!! Ви мене чуєте?! Скажіть, чуєте?!..

— Здрастуй, кохана! Я так скучив за тобою...

— І я...

— Сьогодні зустрінемося?

— Не знаю. Мати сказала, що коли ще хоч раз тебе побачить...

— Алло!! Алло!! Товаришу Михеєв!

— Михеєв слу...Фюїть! Фюїть! Цвірінь!..

— Дмитре Сергійовичу, ви слухаєте?

— Хр-р-р... хр-р-р...

— Вам погано? Чого ви хрипите?

— Цвірінь! Цвірінь! Фюїть! З-з-з...

— Алло, телеграфно-телефонна ста...

— Ні, ні, Миколо Пименовичу, я цього робити не можу. Об'єкт не готовий, а ви пропонуєте підписати акт про його повну готовність! Знаєте, чим це пахне?

— Преміями пахне, шановний Іване Даниловичу, преміями!

— Це для вас преміями, а для мене — строгачем, а то й гірше!

— Дмитре Сергійовичу, товаришу Михеєв!!! Де ви?!!

— Хто це заважає, хто це заважає? Покладіть трубку!

— Ні, це ви покладіть! Я перший почав...

— Що ви почали?

— Так будете закінчувати об'єкт чи ні? Ви, Миколо Пи...

— Клац, клац, клац... Бр-р-р...

— Миколо Пименовичу! Миколо Пименовичу!

— Здрастуй, кохана! Це знову я...

— А-а, це ви, молодий чоловіче? Дуже приємно. Сподіваюся, що цей ваш дзвінок до моєї дочки буде оста...

— Господи боже мій! Товаришу Михеєв!! Агов!!!

— Марино Петрівно, це у вас мужчина кричить?

— Ой, що ви, Лідочко! По-моєму, якраз навпаки — у вас!

— Дринь-дринь-дринь! У-у-у-у...

— Товаришу Михеєв!!! Хто це виє?!

— ... редові методи організації вантажно-розвантажувальних робіт дозволяють бригаді Пилипа Антоновича Стаканюка щодня виконувати норми виробітку не менш, як на сто п'ятнадцять процентів. Передаємо вам наше музичне радіовітання, шановний Пилипе Антоновичу!

— «Ой, ходила дівчина бережком. Ой, ходила дівчина бережком. Зага...»

— Михеєв слухає. Будете ви говорити чи ні?

— Ой, Дмитре Сергійовичу, нарешті! А я вже вирішив, що ви покла...

— Фюїть! Фюїть! Фюїть!

— Дмитре Сергійовичу, това...

— Здрастуй, кохана! Це знову я...

В. ЧЕПІГА.

ВІД АВТОРА. Не довіряючи телефонові, я вирішив зустрітися з начальником Кіровоградської телеграфно-телефонної станції Дмитром Сергійовичем Михеєвим особисто. Під час зустрічі Дмитро Сергійович намалював яскраву картину об'єктивних труднощів, через які так серйозно кульгає кіровоградський телефонний зв'язок, і запевнив, що у 1980 році, коли буде споруджено нову центральну телефонну станцію, становище зміниться докорінно. Коли ж я побував зокрема на нинішній центральній АТС, то виявилося, що хоч вона й міститься у старому приміщенні і до того ж обладнана давніх зразків апаратурою, все ж головна причина ненормальностей у роботі телефонів полягає передусім в іншому: у недотриманні температурного режиму. Прилади, бачте, розраховані максимум на 25 градусів тепла і на певну вологість, а на станції панує спека від 30 до 40 градусів плюс сухе пустельне повітря. От техніка й відмовляється працювати. І правильно робить. Отож подбати про зволожувачі та кондиціонери Д. С. Михеєв уже б давно міг. Якби, звісно, дуже схотів. Тоді б, до речі, і люди продуктивніше працювали. І плинність кадрів, можливо, не була б такою високою, що, між іншим, теж позначається на якості телефонного зв'язку. Стосовно ж інших кіровоградських АТС, то вони, хоч і новіші, та діють далеко не бездоганно. Тут уже бракує не кондиціонерів, а простої вимогливості з боку керівництва телеграфно-телефонної станції. І, судячи з усього, ще дуже не швидко настане час, коли абоненти слатимуть Д. С. Михеєву не скарги, а листи, котрі починатимуться словами: «Здрастуй, кохана телефонна станціє! Хочемо подякувати за бездоганну роботу...»

В. Ч.

м. Кіровоград.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

ТА БУЛИ В КУМА БДЖОЛИ...

Але меду вони йому так і не наносили, бо за один виліт з вуликів погинули. І не тільки кумові, а й бджоли колгоспів ім. Кірова, «Червона зірка» та багатьох пасічників-любителів Варвинського району на Чернігівщині масово загинули від отрутохімікатів. А обприскати хлорофосом медоносні рослини саме тоді, коли на них пасіки вивезли, бездумно і бездушно розпорядився головний агроном колгоспу ім. Кірова Мирвода.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Зате тепер кожен пес у нашому селі буде мати першокласну персональну буду.

ТЕЧЕ ВОДА КАЛАМУТНА

Каламутна й смердюча, тече вона чотири роки поміж хатами по вулиці Горького селища Стеблів Корсунь-Шевченківського району Черкаської області. А початок свій ота вода-гноївка бере з свинарників-відгодівельників колгоспу «Шлях до комунізму», де головує собі і вухом не веде тов. Журавель.

Мал. Й. КОГАНА

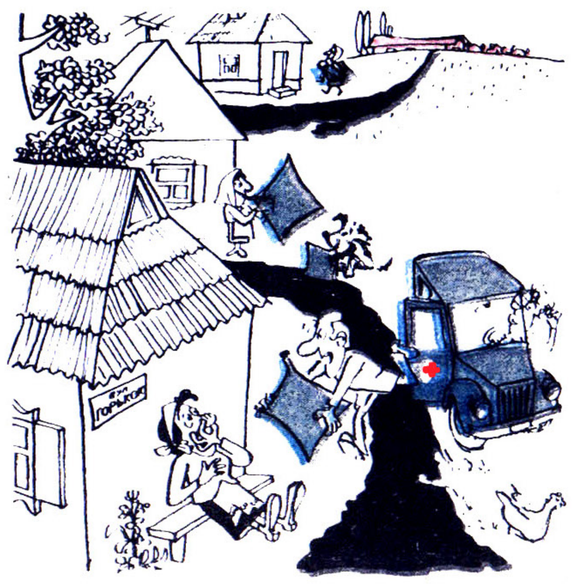

— А ви на що скаржитесь, теж нема чим дихати!

ОБЕРЕЖНО!..

У селах Велика Кіндратівка та Оброчне Котовського району Одеської області магазини в аварійному стані. Вже пішов третій рік, як завезли будматеріали, підготували майданчики, є документація, а будувати нових магазинів не почали.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

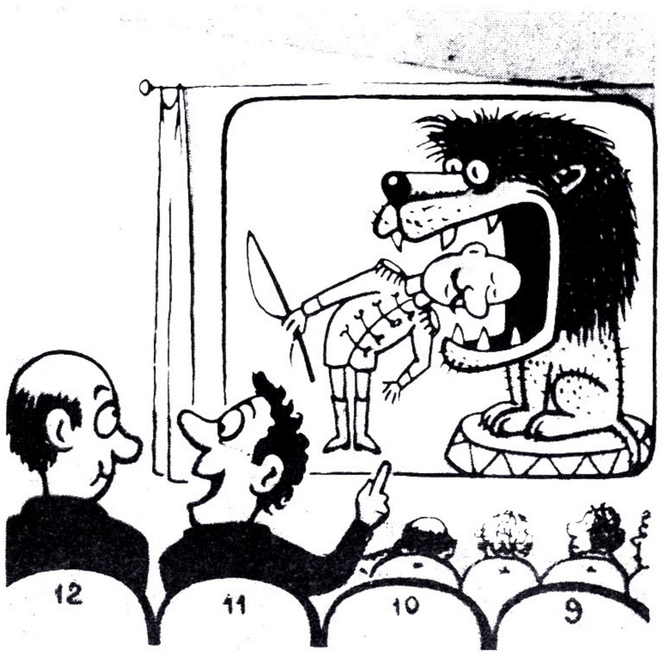

— Теж мені герой, спробував би він у нашу крамницю зайти...

ГУМОРЕСКА

Раніше як бувало? Купиш собі шифоньєр чи ще там щось та й бігаєш поза вуглами, висолопивши язика, доки не вибігаєш якусь полуторку. Шофера, звісно, чверткою поманиш.

А тепер благодать! Хвалити бога, всюдисуща служба сервісу геть-чисто все до рук прибрала. Осьдечки, в магазині, не відходячи від каси повертаєш голову праворуч і вже тебе зустрічає білозубою посмішкою доставка додому: «Швидко, вигідно, зручно!».

Дівча, таке славне, таке симпатичне, з зеленими дугами над і під очима — недосипає, видать, бідненьке,— з обновою поздоровляє, про адресу розпитує. І все оте в товсту книгу записує. Аж повагою проймаєшся. Одразу видно — не приватна лавочка, а солідна контора за доставку взялася.

Неподалік, біля тієї голубоньки, парубійко з червоно-сизим носом на дивані розвалився та все мені підморгує. Я на нього — нуль уваги. «Не інакше, — думаю, — як приватний прищ примостився на живому тілі державного сектора». І повертаюсь до нього спиною.

— На якому поверсі мешкаєте?— симпатичне дівча у мене питається.

— На першому, — з-за моєї спини заявляє парубійко.

Спочатку його нахабна поведінка трохи спантеличила мене, а потім подумала: «Мабуть, же він недаремно моргав мені та підказував».

— Кажіть — на першому, дешевше обійдеться, — шепоче парубійко. — А ми вам гарнітур хоч на сьоме небо закинемо.

— А скільки ж ви візьмете за це?

— Недорого... — і парубійко загальновідомим жестом пошкрябав горлянку. — Усьо, мамашо, буде в ажурі. Ми ж не якісь шабашники, а від фірми працюємо.

На тому й зійшлися.

Заплатила я гроші в касу за доставку меблів, отримала квитанцію і лечу додому. Не встигла відхекатись, аж гульк — і машина в дворі. Знайомий парубійко виводить цілу ватагу вантажників.

— Ой, лишенько, — сплескую руками.— Що ж то їм та пляшчина, що я припасла? І горла не промочать. Е-гей! — гукаю свого старого. — Дибай, чоловіче, та принеси ще хоч півлітру.

А хлопці розвантажили меблі і сіли дружно до столу.

Випили по одній чарці — хукнули. Випили по другій — закусили.

Випили по третій і зніяковіли. Незручно, видать, за хазяїв стало, що пляшки спорожніли і наливати більше нічого. От вони й почали теревені правити.

— Пам'ятаєте, братва, — каже один, — як ми генералові меблі возили. Спіртус стаканами глушили.

— Мда-а, було діло, — прицмокує інший.

«Ну, — думаю, — ковінька вашій матері. Хоч ми й не генерали, але теж не ликом шиті. В спіртусі дещо кумекаємо». І штовхаю у бік старого. Він у мене пойнятливий. Ставить на стіл графинчик з недоторканного запасу.

Потягнули хлопці — аж очі на лоба полізли. Тільки відхекуються.

— Ну, як? — питаю.

— Та нічого, — кажуть. — Тільки — мнуться вони.— у того генерала ще й коньячок був.

Натяк зрозуміла, але не здаюсь. Мене голими руками не так просто взяти. Несу сулію вишнівочки-наливочки, тієї, що на ліки тримала. Куди там коньякові до неї!

Вишнівочку похвалили. Усю сулію вицідили і ще дивляться.

Ось тоді я вже зовсім розгубилась.

— Їй-бо, — божуся, — більше, хлопці, нічого не маю...

Тоді вони встали дружно та й кажуть:

— За перекуску, мамашо, дякуємо, а тепер гоніть монету. Що ж ми — дарма вам меблі аж на п'ятий поверх притарабанили?

Мені очі на лоба полізли... Оце тобі «Швидко, вигідно, зручно».

Анатолій ЧАЛИЙ.

м. Київ.

Важкий матч

Матч із Базеля іде...
Телевізор — аж гуде!
Зручно всілись перед ним
Свояки Назар і Клим.

Цигарки в зубах димлять,
На столі — пляшки стоять.

Гол! Онищенко забив!..
Пляшку Клим одну розлив.
Закусивши, свояки
Знову палять цигарки...

Щось із темпу спав футбол...
Але раптом — другий гол!
— За Онищенків удар
Наливай! — кричить Назар.

У перерві хилять знов,
Щоб тримався Рудаков...

Матч із Базеля іде,
В голові уже гуде.

Молодець Олег Блохін,
Вклеїв третю штуку він!
Наливають свояки —
Кубок візьмуть земляки!

Як за кубок потягли,
То й піднятись не змогли...
Вранці п'ють
холодний квас:
— Ну й важкий був матч
для нас!

Олександр
СОКОЛЬНИЦЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А мій уже третій день не висихає.

До нас на паливний склад прийшла скарга. Від споживачів. Пишуть, що брикет Байдаківської та Димитрівської брикетних фабрик Кіровоградської області ще по дорозі розсипається на пилюку. Споживачі обурюються: «Невже директори фабрик тт. Подрєзов і Ляшенко не можуть подивитися на свою продукцію відкритими очима?»

Так от, Перче, я хочу привселюдно відповісти скаржникам, що не можуть. Не можуть, бо ота клята брикетна пилюка очі забиває.

НАВРОЦЬКИЙ,
завідуючий лохвицьким паливним складом.

Полтавська область.

Скажемо відверто: збираємося ми найближчим часом надіслати рідним посилочки, тому й вирішили завести з тобою знайомство.

Ти, звичайно, здивуєшся: який зв'язок між посилками і знайомством з тобою? Спробуємо пояснити.

У нашому селі є відділення зв'язку. Міститься воно в такому приміщенні, що на нього страшно глянути. А всередині погода така ж, як і надворі: капає з неба дощик — і тут мокро, сніжок трусить — у приміщенні можна в сніжки грати, морозець припікає — чорнило замерзає.

Посилочка чи бандероль, звісно, сухого місця вимагає. Оскільки несуть сюди їх не тільки з Красностава, а й з Манятина, Яблунівки та інших сіл, на кожний квадратний дециметр сухої підлоги до біса претендентів. От начальник відділення посилочки близьких родичів і знайомих туди і примощує, а поскільки ми родичі через дорогу навприсядки, то наші відправлення тулить, де прийдеться.

Завівши з тобою, Перче, знайомство, ми розраховуємо, що ти за нас замовиш словечко. А ще краще — розтлумачиш кому слід, що давно пора для пошти пристойне приміщення підібрати.

ЖИТЕЛІ СЕЛА КРАСНОСТАВ.

Славутський район Хмельницької області.

Мал. В. ШИРЯЄВА

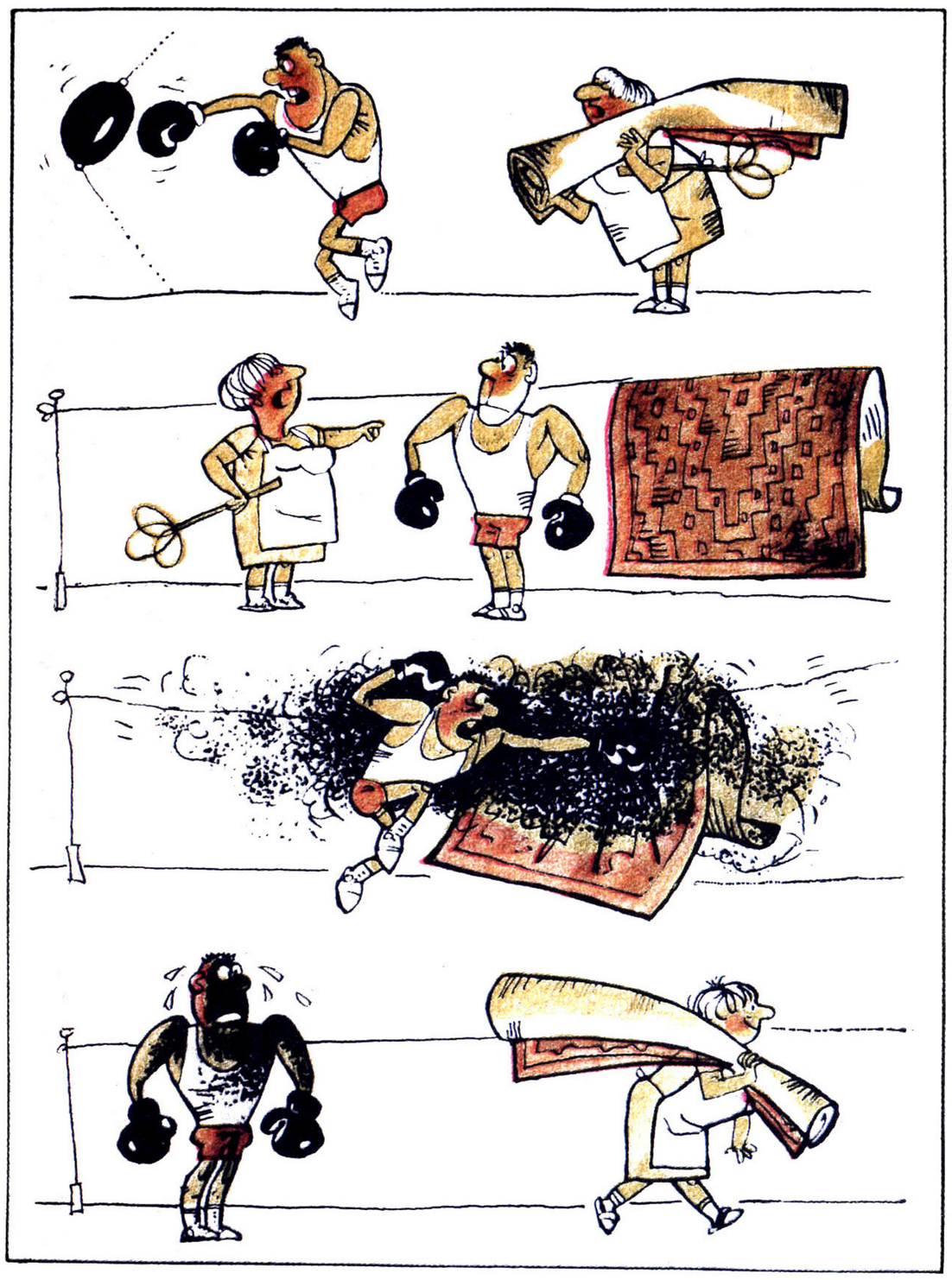

Без слів.

ТАРАНЬКА

ГУМОРЕСКА

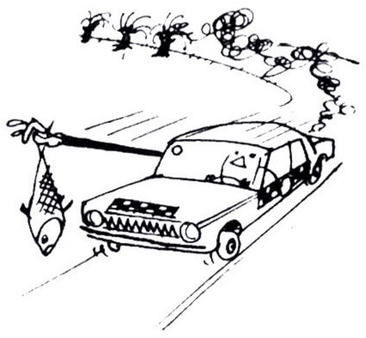

Коли теща запрошує на відзначення піввікового ювілею, доводиться кидати все і їхати. Та одне діло прекрасні поривання, інше — реальність. Настрій мій на зупинці таксі в Сумах упав, як стрілка барометра в дощову погоду. І не тому, що не було машин. Навпаки. Їх було аж сім, та...

Перший, чубатий молодик, пояснив, що гнати у Мекалівку його новеньку «Волгу» — це все одно, що кинути на неї атомну бомбу. Другий ввічливо заявив, що у нього через дві години передача зміни. Третій категорично сказав, що нехай хоч сам бог мене везе у ту кляту Мекалівку, бо в нього немає грошей, щоб після таких поїздок купувати запчастини. Всього п'ятнадцять кілометрів до села моєї тещі, і ось тобі маєш...

Сплюнувши з досади, я поплентався до лавочки. Вирішив досаду запити пивом. Дістав із сіточки пляшку, відкрив чемодан, наповнений таранькою. Став причащатися. І відчув себе якось ніяково, ніби зурочений. Оглянувся. Сім пар очей втупилися в мій чемодан.

Першим вийшов зі стану шоку чубатий водій новенького таксі. Підходить і дуже ніжно цікавиться: «Де дістали?» «Оте сміття?— киваю правим оком на чемодан. — Та в нашій бані таранею спини одне одному миють. Гарно так, приємно дере шкіру». Бачу, ковтає слину. А коли я йому показав ще й копченого ляща, червону рибку та рибний балик, він ледве не знепритомнів.

Діалог закінчився тим, що чубатий таки умовив мене їхати саме його машиною. Докази були переконливі. Колір машини, що треба — світло-зелений і добре відбиває сонячні промені. Мотор — що змій. У Мекалівці будемо за п'ятнадцять хвилин. Музика, вентилятор і все інше створять комфорт.

Схопивши облизня, останні шість із задрістю дивилися на чубатого. У машині він міцно потис мою руку і урочисто промовив: «Будемо друзями на всю жизнь». Потім заходився розпитувати мене про рибу, роботу і таке інше. Питав, чи можна заходити. «Будь ласка,— кивав я головою.— В будь-який час. Я завжди на базі». «Оце так друг!», — поплескував мене по плечу Едуард Муха. Саме так звали мого нового друга.

Ось і хата моєї тещі. Відрахувавши точно за лічильником один карбованець п'ятдесят дві копійки і давши одну таранью, я простягнув сумському таксистові папірець, на якому значилося, куди можна в будь-який час заходити і заїздити: «Владивосток, площа Миру, 20, рибторг. Питати Славку Півторадядька».

Гучно вдарили дверцята «Волги». І я таки переконався, що в машині мотор і справді, як змій. Бо заревів він саме так.

Світлана ГЕРЕНКО.

м. Суми.

«В суботнику прийняли участь чотири чоловіки й майстер».

(Із протоколу зборів).
Надіслав М. КОЦІЙ.

* * *

«При огляді знайдено остатки з ніг, шерсте, голови, кишечник при переліченю худоби виявилось, що нехватають чотири голови вівцематок вище данна комісія встановила що сі чотири голови зідено вовками з ревізійною комісією».

(Із акта ревізійної комісії)
Надіслав ФЕДОРОВИЧ.

* * *

«Оля, щоб завтра, ждала мене до 9 год. Оля, щоб взавтра поубирала надворі: позбирай кругом типографії бумагу, познось ту бляху всю що лежить біля вікон і поскладай її біля сарая. Козли ці забири також до сарая, щоб було чисто біля друкарні, бо знай, як оштрафують тіпографію, то вищитаю з зарплати. Всередині, щоб помила кругом, повитирала пиль. Дров хлопці нарубали, запали угльом, якщо не має беркету, я звонила на Курне. Привезуть беркет.

Щоб все поробила, бо звонив начальнік, з управління, що взавтра або після завтра приїде. Щоб було усе пороблено.

Завідуюча»

(З оголошення на дверях районної друкарні).
Надіслав В. КУЛИК.

* * *

«Всім водіям, які вернулись з міжміських рейсів, необхідно пройти медичний і технічний огляд».

(Із об'явн).
Надіслав І. ЧОПКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Карапет» під бубон» — так називався фейлетон, вміщений у № 1 журналу за 1975 рік. У ньому йшлося про те, що в Житомирській області чимало культосвітніх працівників не мають спеціальної освіти і, як наслідок, рівень роботи в частині клубів і Будинків культури — низький.

Завідуючий відділом пропаганди і агітації Житомирського обкому КП України тов. Чекарьов повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на засіданні ради обласного управління культури, на нараді працівників закладів культури Народицького району, а також на партійних зборах колгоспу імені Горького цього ж району. Критику визнано справедливою.

Обком партії зажадав від начальника обласного управління культури тов. Пилипчука докорінно поліпшити роботу по добору і підготовці кадрів культосвітніх установ.

★ У тому ж номері, у замітці «Спростування ТАП», повідомлялося про те, що у Маньківському районі незадовільно організовано обмін порожніх балонів на заправлені зрідженим газом.

Заступник голови виконкому Черкаської облради тов. Хахалєв повідомив, що Маньківський комбінат комунальних підприємств виділив додатково транспорт для постійного постачання балонами зрідженого газу мешканців райцентру Маньківки та сіл району. Заплановано будівництво складу на 1500 газових балонів.

★ Під такою ж назвою у «Перці» № 2 було опубліковано замітку, в якій повідомлялося про те, що міст через річку між селами Черляни і Маковичі (Городоцький район) тривалий час перебуває в аварійному стані, а про ремонт його лише балачки точаться.

Начальник Львівського обласного управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів тов. Муравйов сповістив редакцію, що будівництво згаданого мосту буде завершено в IV кварталі цього року.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 16 (962) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. VII 1975 р. Підписано до друку 6. VIII. 1975 р. БФ 10955. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04068. Тираж 2 850 000 прим.

perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com
perec-ua.

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Політична платформа сенатора Джексона.

ІНОЗЕМНА САТИРА

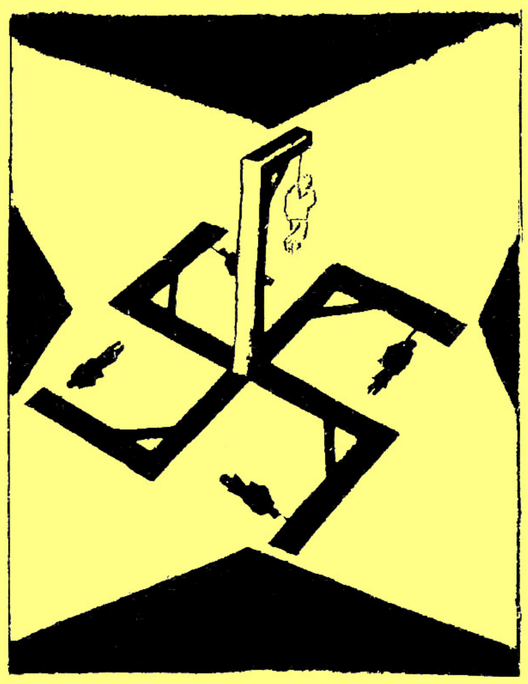

Чілійські тіні.

«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ», Берлін.

Без слів.

«ФІГАРО», Париж.

СУМНЕ І СМІШНЕ — ПОРУЧ

— Дивно! Грошей і так не вистачає, і в той же час вони нічого не варті...

«ІНТЕРНЕШНЛ ГЕРАЛЬД ТРІБЮН». Париж.